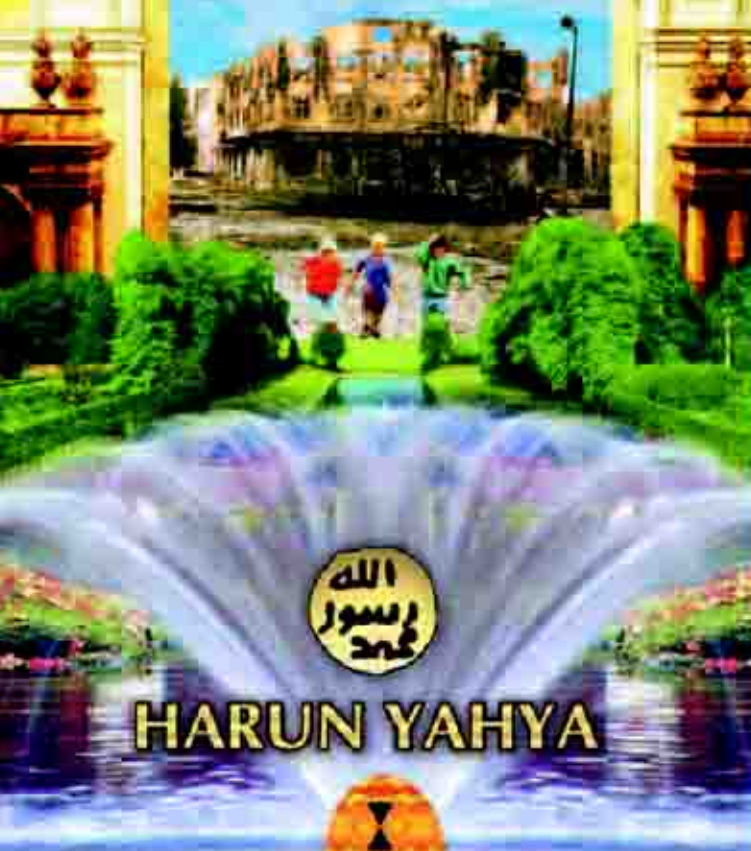

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .26.

İSLAM'IN KİŞİ VE BEKLENEN BAHARI

HARUN YAHYA

İman eden bir insan, her duyduğundan ve her gördüğünden sorumludur. Allah, Kuran'da Müslümanlara şöyle seslenmektedir:

**"Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve:
"Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize katından bir veli gönder, bize katından bir yardım eden yolla"
diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz?"** (Nisa Suresi, 75)

Bir Müslümanın dünya üzerinde şiddetli bir zulüm devam ederken, rahat yatağında kayıtsızca uyuması, boş işlerle oyalanması, yalnızca kendi eğlencesini ve çıkarlarını düşünmesi imkansızdır. Çünkü iman eden bir kişi haksız savaşların, katliamların, zulmün, açlığın, ahlaki dejenerasyonun, kısaca dünya üzerindeki tüm sorunların temel çözüm yolunun Kuran ahlakının insanlar arasında yaygınlaşması olduğunu bilmektedir. Bu bilgi ona çok büyük bir sorumluluk yüklemiştir; dünyaya İslam dinini ve dinin getirdiği güzellikleri anlatmak, Kuran ahlakını yaymak ve dinsizliğe karşı fikri bir mücadele yürütmek... Bu şerefli sorumluluğa sahip çıkan kişiler, dünya üzerinde zulüm gören tüm insanları Kuran'ın rehberliğinde aydınlığa çıkaracaklardır. Beklenen bahar, Allah'ın izniyle, çok yakındır.

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Bu kitap Harun Yahya'nın konuyla ilgili olarak daha önce kaleme aldığı eserlerinden önemli bölümlerin derlenmesi ile oluşturulmuştur. Amaç, okuyucuların Harun Yahya serisinin tamamını okuyabilmesidir.

Cep Kitapları Serisi hazırlanırken, Türk halkının içinde bulunduğu ekonomik durum göz önüne alınmış, bu duruma uygun fiyatlarla okuyucuya hizmet etmek amaçlanmıştır. Bu seri hazırlanırken kendisinden alıntılar yapılan kitapların orijinallerine, Harun Yahya'nın eserlerini satan tüm kitapçılardan veya www.harunyahya.org internet sitesinden ulaşabilirsiniz.

OKUYUCUYA

- Yazarın eserlerinde evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır. Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmiş herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu- na şahit olacaktır.
- Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheli ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

HARUN YAHYA CEP KİTAPLARI SERİSİ .26.

İSLAM'IN KIŞI VE BEKLENEN BAHARI

*Onlar, yalnızca; "Rabbimiz Allah'tır"
demelerinden dolayı, haksız yere
yurtlarından sürgün edilip çıkarıldılar...
Allah kendi (dini)ne yardım edenlere
kesin olarak yardım eder.
Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır.
(Hac Suresi, 40)*

HARUN YAHYA

Temmuz, 2002

YAZAR HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapığında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu

eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusuz olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

KÜLTÜR
YAYINCILIK

Çatalçeşme Sk. Üretmen Han No: 29/7
Cağaloğlu - İstanbul Tel : (0 212) 511 44 03

Baskı: Nesil Matbaacılık

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ	8
İSLAM DÜNYASININ DÜŞMANLARI	12
ÇEÇENİSTAN	22
FİLİSTİN	29
KEŞMİR	35
DOĞU TÜRKİSTAN	39
BOSNA, KOSOVA VE MAKEDONYA	45
CEZAYİR	52
SOMALİ	60
SUDAN	63
ÖZBEKİSTAN	66
AFGANİSTAN	71
IRAK	76
SURİYE	81
MÜSLÜMAN AZINLIKLARA YAPILAN ZULÜM ..	86
SONUÇ	93

GİRİŞ

Vicdan Sahibi İnsanlara Bir Çağrı...

İnsan sıkça rastladığı olaylara karşı hemen bir alışkanlık kazanır. Hatta zaman içinde bu alışkanlık öyle bir hal alır ki, ilk gördüğünde kendisinde şiddetli bir şaşkınlık ya da tepki oluşturan olaylar, bir süre sonra rutin konulara dönüşür.

Dünya üzerinde süren savaşlar ve çatışmalar da böyle olaylardandır. Bir ülkede bir işgalin, katliamın veya soykırımın başlaması dünyanın dört bir yanında ilk önce şiddetli bir tepki oluşturur. Örneğin Bosna'da ilk çatışmaların başladığı günleri düşünelim, ya da Çeçenistan'ı, Filistin'i... Yakın zamanda babasının kucağında İsrail askerlerinin kurşunlarına hedef olan Filistinli çocuğun görüntüsü, kundaklarında katledilen Çeçen bebekler, Bosna'da büyük bir soykırıma maruz kalan kadınlar, yaşlılar, gençler...

İnsanlar, bu görüntüleri gördükleri ilk günlerde içlerinde duydukları tepkiyi, birşeyler yapma isteğini sık sık dile getirmişlerdir. Ancak ardı arkası kesilmeyen haberler zaman içinde dikkatlerini çekmez olur. Her gün yeni kişiler ölür, kadınlar tecavüze uğrar, çocuklar kurşunlara hedef olur, mayınlara basıp kolunu ya da bacağını kaybeder... Ancak insanların ilk günlerde verdikleri tepkiler yerini garip bir duyarsızlığa bırakır. Hatta gazeteleleri aldıklarında, savaş haberlerinden çok hemen yan sü-

tunda yer alan magazin içerikli bir haber ilgilerini çeker. Çünkü Filistin'de, Çeçenistan'da, Keşmir'de ya da Doğu Türkistan'da her gün birkaç kişinin ölmesi, "sıradan bir haber" haline gelmiştir.

Dahası bu vahşetleri sanki makul birer siyasi gelişme gibi gösteren bir propaganda da bir taraftan yürürlüktedir. Bu nedenle birçok insan, Çeçenistan'da devam eden büyük katliamı Rusya'nın bir iç sorunu, Filistin'de yaşananları İsrail ile Filistin arasında bir toprak mücadelesi, Keşmir halkına yönelik devam eden Hint zulmünü ise bölgenin stratejik konumundan kaynaklanan bir problem olarak değerlendirmektedir. Diğer pek çok nedenin yanında, tarihi ve ekonomik nedenlerin de çatışmaların meydana gelmesinde etkili olduğu doğrudur.

Çeçenistan Rusya için hem ekonomik hem de stratejik açıdan çok önemlidir. Fanatik Yahudilerin Kudüs'e ve diğer Filistin topraklarına yönelik işgal niyetleri asırlardan beri süregelmektedir. Ancak Çeçen halkının komünist Rus yönetiminden gördüğü baskının, Afrika'daki Müslüman halkların maruz kaldığı şiddetin, Balkanlar'daki Müslümanların tüm dünyanın gözleri önünde gördükleri şiddetli baskının ve uygulanan etnik temizliğin tek nedeni ekonomi ya da iç sorunlar değildir. Bu insanların temsil ettikleri Müslüman kimlik bu çatışmaların ana nedenlerinden birini oluşturmaktadır.

Bu insanlar Allah'a iman ettikleri, hayatlarını inançlarının gerektirdiği şekilde geçirmek istedikleri ve çocuklarını da inançlı kimseler olarak yetiştirmeyi amaçladıkları için çeşitli baskılara maruz kalmaktadırlar. Güçlü bir İslam devleti ya da İslam ülkelerinin oluşturduğu güçlü bir birlik ise pek çok Batılı ülkede büyük bir rahatsızlık

uyandırmakta, pek çoğunun da çıkarlarını tehdit etmektedir.

Konunun bir başka yönü ise, insanların büyük bir bölümünün Sudan'da, Cezayir'de, Endonezya'da, Patani'de, Burma'da, Cibuti'de, Tunus'ta yaşayan Müslümanların karşı karşıya buldukları zorluklar, baskılar, her gün bir yenisi gerçekleşen şiddet eylemleri, açlık ve sefalet hakkında hiç bilgi sahibi olmamalarıdır. Bu kişilerin, varlıklarından haberdar olmadığı iman sahibi kişilere yardım elini uzatmaları elbette mümkün olmayacaktır.

Bir kesim ise yapılan zulüm ve haksızlıkların farkındadır. Ancak bu kişilere yardım edebileceğini, zulmün engellenmesi için çaba sarf edebileceğini aklına dahi getirmez. Üstelik hiçbir şey yapamayacağı konusunda kendisini o kadar inandırmıştır ki, ne okuduğu haberler ne de gördüğü görüntüler vicdanında en ufak bir etki bile oluşturmaz. Oysa iman eden bir insan, her duyduğundan ve her gördüğünden sorumlu olduğunu bilir. Çünkü Allah Kuran'da tüm iman edenlere zavallı insanlara yardım etmeleri için şöyle seslenmektedir:

Size ne oluyor ki, Allah yolunda ve: "Rabbimiz, bizi halkı zalim olan bu ülkeden çıkar, bize kâttından bir veli (koruyucu sahib) gönder, bize kâttından bir yardım eden yolla" diyen erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmışlar adına savaşmıyorsunuz? (Nisa Suresi, 75)

Allah'ın ayetteki emrini tutan iman ve vicdan sahibi kişilerin olan bitenlere gözlerini kapamaları, onları görmezlikten gelmeleri mümkün değildir. Bir Müslümanın dünya üzerinde böylesine şiddetli bir zulüm devam ederken, rahat yatağında kayıtsızca uyuması, boş işlerle

oyalanması, yalnızca kendi eğlencesini ve çıkarlarını düşünmesi imkansızdır. Çünkü iman eden bir kişi haksız savaşların, katliamların, zulmün, açlığın, ahlaki dejenerasyonun, kısaca dünya üzerindeki tüm sorunların temel çözüm yolunun Kuran ahlakının insanlar arasında yaygınlaşması olduğunu bilmektedir.

Bu bilgi ona çok büyük bir sorumluluk yüklemiştir; dünyaya İslam dinini ve dinin getirdiği güzellikleri anlatmak, Kuran ahlakını yaymak ve dinsizliğe karşı çok yönlü fikri bir mücadele yürütmek ve bu mücadelenin yaygın olarak yürütülmesi için çalışmak...

Bu kitap yazılırken amaçlanan da, dünyanın dört bir yanındaki mazlum Müslümanların durumlarını tüm açıklığıyla ortaya koymak ve vicdanlı insanları bu gerçeği düşünüp çözüm yolları aramaya davet etmektir.

Şu gerçek hiç unutulmamalıdır. İçinde bulunduğumuz devir, gaflete kapılmaya, sessiz kalmaya, umursuz davranmaya, dünya hayatının kısa yararının peşine düşmeye, nefsanî tartışma ve çekişmelerle vakit öldürmeye uygun bir devir değildir. Milyonlarca Müslüman bu kadar büyük bir zulüm altındayken tüm insanların kurtuluşu için bir çaba içerisinde olmamak, çok büyük bir vicdansızlık olur. Ve kuşkusuz insanı ahirette büyük bir vebal altında bırakabilir. Vicdan sahibi her insan bu gerçekleri düşünmek ve gereğini yerine getirmekle sorumludur.

İSLAM DÜNYASININ DÜŞMANLARI

Müslümanların Karşısındaki Anti-İslami Enternasyonal

İslam dünyası coğrafyası, en Batı'da Afrika'nın Atlas Okyanusu kıyılarında yer alan Fas'a ve Moritanya'ya kadar uzanmaktadır. En doğuda ise Pasifik Okyanusu kıyılarındaki Endonezya'ya kadar varır. Bu büyük coğrafyada yaşayan farklı milletlerden yaklaşık 1 milyar Müslümanın büyük bölümü, son iki yüzyıl içinde, sırf "Müslüman" kimliklerinden dolayı, çeşitli saldırı, baskı, terör ve hatta katliamlarla yüzyüze kalmıştır. Çünkü pek çok Müslüman İslam'a nefretle bakan yönetimlerin hakimiyeti altında yaşamak zorunda bırakılmıştır.

Bugün İslam dünyasına baktığımızda; Bosna-Hersek'te, Cezayir'de, Tunus'ta, Eritre'de, Mısır'da, Afganistan'da, Keşmir'de, Doğu Türkistan'da, Çeçenistan'da, Tayland'da, Filipinler'de, Burma'da ya da Sudan'da dünya Müslümanlarının ezilmeye, baskı altına alınmaya ve yok edilmeye çalışıldığını açıkça görebiliriz. Bu sayılan coğrafyalardaki Müslümanlar görünüşte farklı düşmanlarla karşı karşıyadırlar. Bosna'da Sırp'lar, Keşmir'de Hindu'lar, Kafkaslar'da Ruslar, Cezayir, Mısır, Fas gibi ülkelerde de baskıcı rejimler tarafından Müslümanlar hedef alınmaktadırlar. Ama her nedense, birbirinden bağımsız gibi gözükken bu İslam-karşıtı güçler, hep benzer mantıklarla hareket etmekte, benzer stratejiler izlemektedirler. İşte bu noktada karşımıza söz konusu güçlerin ortak bir yönü olan "dinden uzak kimlikleri" çıkar.

Allah'ın varlığını inkar eden, -başta tahrif edilmemiş tek hak din İslam olmak üzere- İlahi dinleri kendi kurdukları din dışı (seküler) sistemler için büyük bir düşman olarak gören ve bu nedenle de dine ve dindarlara karşı çok şiddetli bir savaş açan bu güçler dinsiz ideolojileri temsil etmektedirler. Bugün devam eden İslam karşıtı savaşın temeli de dinsizlikle beslenmekte ve kökenleri çok eskilere dayanmaktadır.

Sömürgecilik ve İslam Düşmanlığı

1700'lerin başında İslam dünyasının neredeyse tamamına hakim olan üç büyük imparatorluk bulunuyordu: Hindistan'da Mogul İmparatorluğu vardı. İran ve çevresinde Safavi Devleti hüküm sürüyordu. Üçüncü ve en büyük imparatorluk ise, tüm Balkan Yarımadası'nı, Anadolu'yu, Mezopotamya'yı, Arap Yarımadası'nı ve Kuzey Afrika'yı yöneten büyük Osmanlı Devleti'ydi.

Ancak bu üç imparatorluk zamanla yok oldu. I. Dünya Savaşı bittiğinde, dünya üzerindeki Müslümanların çok büyük bir bölümü, Müslüman olmayan yönetimlerin hakimiyetinde yaşar hale geldi. Bu yönetimler, sömürgecilerdi. İngiltere ve Fransa gibi klasik sömürgecilere, 1920'lerde Sovyet Rusya ve Faşist İtalya da katıldı. Bu ülkelerin her biri, İslam dünyasının bir bölümünü işgal etti ve sömürdü. Müslüman halka karşı ise en acımasız katliam ve işkenceleri uygulamaktan çekinmedi. İngiltere ve Fransa, Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Uzakdoğu'daki Müslüman ülkelerin doğal kaynaklarını kendi ulusal menfaatleri için kullanıyorlardı. Sovyet Rusya, tüm Kafkasya ile Orta Asya'yı ele geçirdi ve bu bölgelerdeki Müslümanları komünist rejimin baskısı altında köleleştirdi. Libya'yı 1911 yılında işgal etmiş olan İtalya,

1930'larda da Habeşistan'a karşı kanlı bir işgale girişti.

İngiltere ve Fransa'nın Ortadoğu politikasının önemli bir özelliği, bölgeyi kendi menfaat ilişkilerine uygun yapay devletlere bölmektir. Ortadoğu'daki bu yapay düzenleme, bir türlü bitmek bilmeyecek çatışmaların da tohumuydu. Bu iki Avrupalı sömürgeci güç, II. Dünya Savaşı'nın ardından Ortadoğu'yu terk etmek zorunda kaldılar. Ama arkalarında kendilerinden çok daha acımasız, saldırgan ve yıkıcı bir sömürgeci güç bıraktılar: İsrail.

Çok kısa bir biçimde özetlediğimiz bu tablonun geneline baktığımızda, İslam dünyasının 19. yüzyılın başlarından itibaren, dış güçler tarafından hedef alındığını açıkça görürüz. Dünya Müslümanları geçen 200 yıllık süre boyunca, bu güçler tarafından işgal edilmiş, sömürgeleştirilmiş, baskı ve zulüm görmüştür ve hala görmeye devam etmektedir.

İslam'a Düşman İdeolojilerin Temeli

İslam dünyasına yönelen düşmanları analiz ettiğimizde, bu düşmanların üç temel fikri kökeni olduğunu görürüz:

1) Batı emperyalizmi: Örneğin, yukarıda değindiğimiz İngiliz ve Fransız sömürgeciliği.

2) Faşizm/Aşırı milliyetçilik: Örneğin, İtalyan faşizmi, İsrail ya da İslam dünyasında iç savaşlar çıkaran çeşitli faşizan gruplar.

3) Komünizm: Örneğin, Sovyet Rusya, Kızıl Çin, Kızıl Khmer dönemi Kamboçya, Afgan komünistleri ve Ortadoğu'daki çeşitli komünist örgütler.

Dikkat edilirse, her üç etken de, 19. yüzyılda ortaya çıkmış ve 20. yüzyılda gelişmiş fikirlere dayanmaktadır. Bu ise, bizlere İslam dünyasının düşmanının şu veya bu

millet veya medeniyet (örneğin Batı medeniyeti) değil, asıl olarak söz konusu milletleri veya medeniyetleri eli kanlı birer zalim haline getiren "ideolojiler" olduğunu gösterir. Bu ideolojiler 19. yüzyılda dünyanın büyük bölümüne hakim olmuş ve hakim olduğu her coğrafyaya zulüm ve vahşet götürmüştür. İslam dünyasını işgal eden, parçalayan, yağmalayan, köleleştiren, katliamdan geçiren güçler, aslında bu ideolojilerdir.

Üstte saydığımız üç temel ideolojiye baktığımızda ise, hepsinin temelinde Batı'nın "dinsizleşmesinin" yattığını görürüz. Her üç temel ideoloji de, Batı dünyasının Allah inancından ve dinden uzaklaşıp, materyalist bir dünya görüşünü benimsemesiyle ortaya çıkmıştır.

Bu teşhisi doğrulayan çok önemli bir gerçek, her üç ideolojinin de, "ateizmin bilimsel temeli" olarak gösterilen, dünya tarihinde ilk kez ateist ve dinsiz felsefenin "objektif gerçek" olarak lanse edilmesine imkan sağlayan Darwin'in evrim teorisine dayanmasıdır.

Darwinizm, Sömürgecilik ve Faşizm Bağlantısı

Darwinizm, sömürgeciliğin sözde bilimsel temeli olmuştur. Çünkü Darwin, insan ırklarını ileri sürdüğü hayali evrim süreci içinde farklı basamaklara yerleştirmiştir. Avrupalı Beyaz Adam'ı en ileri ırk saymış, Asyalı ve Afrikalı kavimleri ise neredeyse maymunlarla aynı düzeyde göstermiştir. Dahası, tüm insanlığın daimi bir çatışma ve yaşam mücadelesi sürdürdüğünü, bu mücadele içinde Batı'nın kazanmasının ve diğerlerini köleleştirmesinin "doğanın kanunu" olduğunu öne sürmüştür. Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında şöyle yazmıştır:

Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da... kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek...

Darwin'in iddiasına göre yaşam mücadelesi içinde zayıf bireyler elenirken, güçlü ve uygun yapıya sahip bireyler de seçilip hayatta kalıyorlardı. Dahası, bu mücadelenin evrimsel gelişme için gerekli olduğunu, yani bazı insan ırklarının yok edilmesinin insanlığın gelişmesini sağlayacak bir süreç sayıldığını savunmuştu.

"Sosyal Darwinizm" olarak anılan bu bilim dışı hurafeler, dönemin ilkel bilim düzeyi içinde büyük kabul görmüş ve Avrupa emperyalizminin temel meşruiyet kaynağı haline gelmiştir. Kısacası Darwinizm, emperyalizmin "bilimsel" temelidir. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Darwin'in Türk Düşmanlığı*, Vural Yayıncılık, 1999)

Sosyal Darwinizm, emperyalizm kadar ırkçılık, aşırı milliyetçilik ve faşizmin de kaynağıdır. Faşizmin kurucuları sayılan 19. yüzyıl teorisyenlerinin hepsi (örneğin Friedrich Nietzsche, Heinrich von Treitschke, Francis Galton, Ernst Haeckel) Darwin'in evrim teorisinden ve özellikle "yaşam mücadelesi" kavramından şiddetle etkilenmiş kimselerdir. İlk faşist rejimi kuran İtalyan diktatör Mussolini, gençlik yıllarında Darwin'i öven makaleleriyle dikkat çekmiş koyu bir Darwinisttir. Hitler'in ve diğer Nazi kurmaylarının yazılarında, Sosyal Darwinizm'den ilham aldıkları çok açık olarak görülmektedir. (Ayrıntılı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Darwinizm'in Kanlı İdeolojisi: Faşizm*, Vural Yayıncılık, 2001)

İSLAM DÜNYASINDA 200 YILDIR DEVAM EDEN ZULÜM...

İslam dünyasının düşmanı şu veya bu millet veya topluluk değil, asıl olarak söz konusu milletleri veya toplulukları eli kanlı birer zalim haline getiren "ideolojiler"dir. Bu ideolojiler, 19. yüzyılda dünyanın büyük bölümüne hakim olmuş ve hakim oldukları her coğrafyaya zulüm ve vahşet götürmüştür.

Komünist İdeolojinin İslam Düşmanlığı

Darwinizm komünizmin de temelidir. Bu gerçek, komünizmin iki kurucusu olan Marx ve Engels tarafından açıklıkla ifade edilmiştir. Her ikisi de koyu birer ateist olan Marx ve Engels, dini inançların yok edilmesini komünizm açısından zorunlu görüyorlardı ve evrim teorisinin de bu hedefe hizmet ettiğini anlamışlardı.

Engels, Darwin'in kitabı yayınlanır yayınlanmaz Marx'a şöyle yazdı: *"Şu anda kitabını okumakta olduğum Darwin, tek kelimeyle muhteşem."* Marx ise 19 Aralık 1860 tarihinde Engels'e yazdığı cevabında şöyle diyordu: *"Bizim görüşlerimizin doğal tarih temelini içeren kitap, işte budur."* Marx, bir başka sosyalist dostu Lasalle'a 16 Ocak 1861'de yazdığı mektupta ise, *"Darwin'in yapıtı büyük bir yapıttır. Tarihteki sınıf mücadelesinin doğa bilimleri açısından temelini oluşturuyor."* diyerek, evrim teorisinin komünizm için önemini açıklıyordu.

Komünizme ilave yorumlar getiren Lenin, Troçki, Stalin, Mao gibi diktatörler de Darwin'e olan ideolojik bağlılıklarını hem ifade etmişler hem de fiili olarak göstermişlerdir. Evrim teorisi tüm komünist rejimlerde eğitimin ve hatta tarım politikalarının temeli haline gelmiş, tüm komünist akımlar aradıkları fikri temeli Darwinizm'de bulmuşlardır.

Darwin'in evrim teorisini benimseyen komünist ideoloji için toplum bir "havyan sürüsü"dür. İnsan ise "insan-hayvan-makine" arasında kalan cansız, ruhsuz, donuk bir varlıktır ve değersizdir. "Zaten sürüde çok var, bir tane kaybolursa birşey olmaz" mantığı geçerlidir. Çalışmayan ya da sakat olanlar sürüden atılır, ölüme terk edilir. Hastalıklı ve zararlı olarak kabul edilir. Af, merha-

met, vefa duygusu yoktur. İnsanlar öldükten sonra yok olacaklarına inandıkları için, yaşama dört elle vahşice sarılırlar. Herkesi düşman ve kendi yaşam mücadelesinde rakip gördükleri için, her hareketi kendi aleyhlerinde yorumlar ve kin tutarlar.

İşte böyle her türlü insani ve manevi değerden, güzel ahlaktan uzak bir toplum oluşturan komünist ideoloji doğal olarak dine düşmandır. Çünkü dinin getirdiği güzel ahlak, sevgi, şefkat, merhamet, fedakarlık, yardımlaşma, affedicilik gibi özellikler komünizmin hedeflediği modele uymamaktadır.

Lenin, 1905 yılında *Novaya Zihn* dergisinde yayınlanan "Sosyalizm ve Din" başlıklı yazısında ise dini sözde dağıtılması gereken bir "sis" olarak tanımlamış ve dine karşı komünistlerce yürütülmesi gereken bir ateizm propagandası tarif etmiştir. Yine Lenin, 1909 yılında Rus Sosyal Demokrat Partisi'nin (sonraki Komünist Parti) lideri olarak kaleme aldığı ve *Proleterya* dergisinde yayınlanan "Proleterya Partisinin Din Konusundaki Tutumu" başlıklı makalede şunları yazar:

*Marx ve Engels'in çeşitli kereler tekrarladıkları gibi **Marksizm'in felsefi temeli, Fransa'daki 18. yüzyıl maddeciliğinin ve Almanya'daki Feuerbach (19. yüzyılın ilk yarısı) maddeciliğinin tarihsel geleneklerini benimsemiş olan, tamamen ateist ve dine karşı tavırdaki diyalektik maddeciliktir... "Din, halkı uyutmak için kullanılan afyondur." Marx'ın bu sözü din konusundaki Marksist görüşün temel taşıdır.***

Oysa Marx bu sözüyle dine olan düşmanlığını ifade etmekte ve din konusundaki cahilliğini gözler önüne sermektedir. Onun dine yönelik bu ifadeleri gerçekleri

ifade etmemektedir. Çünkü Allah insanlara düşünmeyi, araştırmayı emreder. İnsanları düşünmemeye, söylenenleri hiç düşünmeden bir hayvan sürüsü gibi uygulamaya yönelten ise komünizm gibi dinsiz ideolojilerdir. Düşünmeyen insanın gerçeklerden tamamen uzak kalacağı ve yanlışlarla, yanılgılarla dolu bir hayat süreceği açıktır. İnsanın, dünyanın yaratılış amacını ve kendisinin yeryüzünde bulunuş amacını kavraması "düşünmekle" mümkün olur. Çünkü Allah herşeyi bir amaçla yaratmıştır. Bu gerçek Kuran'da şöyle bildirilir:

Biz, gökleri, yeri ve ikisi arasında bulunanları bir 'oyun ve oyalanma konusu' olsun diye yaratmadık. Biz onları yalnızca hak ile yarattık. Ancak onların çoğu bilmezler. (Duhan Suresi, 38-39)

Dolayısıyla her insanın başta kendisinin, daha sonra evrende gördüğü herşeyin ve yaşamı boyunca karşılaştığı her olayın yaratılış amacını düşünmesi gerekir. Düşünmeyen bir insan gerçekleri ancak öldükten sonra Allah'ın huzurunda hesap verirken anlar, ama artık çok geç kalmıştır. Allah bize dünya hayatında fırsat vermişken düşünmek ve düşündüklerimizden sonuç çıkararak gerçekleri görmek ahiret hayatımızda bizlere büyük bir kazanç sağlayacaktır. Bu nedenle Allah, elçileri ve kitapları aracılığı ile tüm insanları, kendilerinin ve tüm evrenin yaratılışı hakkında düşünmeye çağırmıştır:

Kendi nefisleri konusunda düşünmüyorlar mı? Allah, gökleri, yeri ve bu ikisi arasında olanları ancak hak ile ve belirlenmiş bir süre (ecel) olarak yaratmıştır. Gerçekten, insanlardan çoğu Rablelerine kavuşmayı inkar ediyorlar. (Rum Suresi, 8)

Dine düşman olan kişiler ise -komünist liderler gibi- insanları dinden uzaklaştırmak için türlü iftiralar atar, dinin düşünmeyi engellediğini öne sürerler. Ancak buraya kadar anlattıklarımızdan ve Kuran ayetlerinden de anlaşıldığı gibi din, bu iftiraların aksine insanlara düşünmeyi emreder.

Sonuç

Kısacası, İslam dünyasının düşmanı olan üç ideolojinin de, aynı kaynaktan, 19. yüzyılda Batı dünyasını ele geçiren dinsiz kültürden çıkmış olduğu aşikardır.

Bu durum, dinsizliğe karşı yürütülecek fikri mücadelenin ne kadar önemli olduğunu bize bir kez daha göstermektedir: Dinsizlik sadece insanların imanlarını yok ederek onların ahiretlerini mahvetmeye çalışan bir güç değildir. Aynı zamanda, dünyayı da mahvetmeyi, bir karmaşa ve savaş alanına çevirmeyi hedeflemektedir. Müslümanları ise bu karmaşa ve savaş ortamında en büyük hedef olarak belirlemektedir.

Dolayısıyla dinsizliğe karşı fikri mücadele, hem büyük bir imani hizmet hem de dünyayı saran "fitne"ye karşı verilecek büyük bir "moral savaşı"dır. Halen dünyanın dört bir yanında, dinsiz sistemler tarafından ezilen pek çok Müslümanın var oluşu, bize bu mücadelenin ne kadar önemli olduğunu hatırlatan bir gerçektir. Dinsizliğe (ve dinsizliğin dayanakları olan felsefe, ideoloji ve Darwinizm gibi sözde bilimsel teorilere) karşı kazanılacak her fikri zafer, aynı zamanda dünyadaki mazlum Müslümanlara yardım anlamını taşıyan bir moral zaferidir.

ÇEÇENİSTAN

Tüm Dünyanın Gözleri Önünde Yaşanan Zulüm

Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra eski Sovyet coğrafyasındaki pek çok ülkede çok sıkıntılı bir dönem yaşandı ve halen de yaşanmaya devam ediyor. Kazakistan'da, Türkmenistan'da, Azerbaycan'da, Özbekistan'da, Kırgızistan'da ve Dağıstan'da Rusya'nın yayılcı politikasının etkileri asla silinmedi. Sovyet yönetiminin baskılarından kurtulup, barış ve huzur dolu bir düzen kurabileceklerine inanan bu toplumlar, bu kez şekil değiştirmiş bir Rus baskısıyla karşılaştılar. Ancak Çeçenistan, 400 yıldır bağımsızlığı uğruna Ruslarla yaptığı mücadeleden hiçbir şekilde vazgeçmedi ve canı pahasına direndi.

Müslüman Çeçenlerin Ruslara karşı sürdürdüğü büyük mücadelenin başlangıcı 18. yüzyılın sonlarına dayanır. 1816 yılında Rus Çarı'nın General Yermalov'u Rus ordusunun başına geçirmesinin ardından, Kuzey Kafkasya'daki Çeçen halkı çok büyük bir katliama tabi tutuldu. Çeçen Müslümanlarının lideri İmam Hamzat'ın şehit edilmesinin üzerine, Çeçen ordusunun başına geçen Şeyh Şamil, günümüzde hala kuşaktan kuşağa anlatılan bağımsızlık mücadelesini başlattı.

Şeyh Şamil'in orduları 1834 yılından 1859'a kadar, yaklaşık 25 yıl Rus yayılcılığına karşı kahramanca direndiler. Ama sonunda Rusya bölgeye hakim oldu ve bu toprakları bir daha bırakmadı. İşte bugün Çeçenlerin yürüttüğü bağımsızlık mücadelesi, Şeyh Şamil'in başlattığı İslami direnişin devamıdır.

Bugünkü Duruma Nasıl Gelindi?

Komünist Rus yönetiminin Müslüman Çeçen halkına yönelik olarak yürüttüğü şiddetli baskı ve zulmün altında -tarihi ve ekonomik nedenler başta olmak üzere- pek çok neden sayılmaktadır. Çeçenistan Rusya için diğer Kafkasya Cumhuriyetlerine göre çok daha büyük önem taşımaktadır. Bu bölgede başta petrol ve doğal gaz olmak üzere, yüksek rezervli doğal kaynaklar bulunmaktadır. Komünist Rusya, Soğuk Savaş döneminde ihtiyacı olan tüm hammaddeleri bu ülkeden çok ucuz fiyata alıp, kendi ihtiyacı için kullanıyordu. Ancak SSCB'nin dağılmasından sonra kendisi için büyük bir hammadde kaynağı olan Çeçenistan'ın ve diğer cumhuriyetlerin birer birer bağımsızlıklarını ilan etmesi, Rusya'yı da büyük bir çıkmaza soktu.

Ekonomik etkinin yanı sıra, Rusya'nın yüzyıllardır devam eden yayılmacı politikası da, Orta Asya ve Kafkasya'da yaşanan karışıklıkların tarihi nedenini oluşturmaktadır. SSCB'nin dağılmasından sonra kısa süreli bir bocalama dönemi geçiren Moskova, hemen toparlanmış ve bağımsızlığını ilan eden yeni cumhuriyetler üzerinde tekrar hakimiyet kurmak için çok yönlü girişimlerde bulunmuştur.

Rus Yönetiminin En Büyük Korkusu

Rusya Federasyonu içerisinde Çeçenistan ile aynı durumda olan 19 özerk cumhuriyet daha bulunmaktadır. Moskova, bu cumhuriyetler üzerinde hala çok büyük bir etkiye sahiptir ve bu etkinin hiçbir şekilde zarar görmesini istememektedir. Çeçenistan'ı kaybetmesi ise Rusya'nın bu ülkeler üzerinde nüfuzunun kırılması ve bağımsızlığa düşkün Çeçen halkının diğer ülkelere bir örnek teşkil etmesiyle sonuçlanacaktır.

Bunlardan başka, Çeçenistan'ı Rusya için önemli kılan ana bir unsur daha vardır. Moskova'nın asıl korkusu -aynı Bosna ve Kosova örneğinde de olduğu gibi- hemen yanibaşında kurulacak bir Müslüman devletin varlığıdır. Yıllar boyunca Kafkas halklarının dini kimliklerini yok etmek için mücadele veren, onlara şiddetli baskılar uygulayan, camilerini yıkan, ibadet etmelerini engelleyen, dini eğitimi yasaklayan komünist Rus yönetiminin, Çeçenistan'a karşı yürüttüğü insanlık dışı savaşın altında yatan en önemli neden budur.

Çeçen halkı dinine bağlılığıyla tanınan, özgürce dinlerini yaşayabilmek için mücadele etme konusunda kararlı olan ve diğer Müslüman Kafkas devletleri üzerinde etki uyandıran bir İslami kimliğe sahiptir. İmam Mansur'un 1780'li yıllarda başlattığı, tüm Kafkaslar'ı tek bir çatı altında toplamayı hedefleyen "Birleşik Kafkasya" fikri, Rusların korkulu rüyasıdır.

İşte bu korkular, Rusların "Çeçensiz bir Çeçenistan" özlemini doğurmaktadır. Rusya, Çeçenleri tek bir kişi kalmadan yok ederek, olası bir İslam birliğini engellemeyi ve eski topraklarını tekrar kendi etkisi altına almayı hedeflemektedir.

Savunmasız Çeçen Halkının

Bitmek Bilmeyen Mücadelesi

Rusya, özellikle 1990'lı yılların başından itibaren Çeçenistan'da çok büyük entrikalara imza attı. Sarsılmaz bir birlik içinde olan Çeçenleri silahla yok edemeyeceğini düşündüğü için, onları, içlerinden çökertme yoluna başvurdu. Seçimlere müdahale ederek kargaşa çıkarmaya çalışmaktan vaatlerle devlet adamlarını satın almaya, adam kaçırmaya ve terör hadiselerinden Rus yanlısı olan

Rus yönetiminin savunmasız Çeçen halkına karşı yürüttüğü büyük soykırım bazı yabancı yayınlarda da yer aldı. Ancak batılı ülkelerin yaptıkları, kınama bildirileri yayınlamaktan öteye gitmedi.

din adamlarını kullanarak dini ayrılıklar oluşturmaya, ayrıca ekonomik ve siyasi baskılara kadar türlü yöntemlerle Çeçenistan'da kaos çıkarmaya, halktaki güçlü birliği bozmaya çalıştı. Ancak bu girişimlerinden beklediği başarıyı elde edemedi.

Rusya'nın Çeçenistan'ı 1991 yılındaki fiili işgali, merhum Cahar Dudayev tarafından bertaraf edildi. Bunun ardından 1994 Kasımı'ndaki ciddi tacizler, aynı yılın 11 Aralık'ında fiili bir savaşa dönüştü. 100.000'in üzerinde

Çeçen bu savaşta hayatını kaybederken, onbinlerce insan yurdundan göç etmek zorunda kaldı. Kullanılması yasak olan kimyasal silahlarla insanlar bir tür soykırıma tabi tutuldu. Üstelik Rusya, Çeçenistan'ı dünya kamuoyuna "iç meselesi" olarak lanse ettiği için, dış dünyadan ciddi bir tepki görmedi. Çeçen halkına yardım eli uzatan çıkmadı.

Ancak tüm bu zorluklara rağmen Çeçenler hiçbir şekilde yılmadılar. Kendi toprakları için herşeyleriyle mücadele eden bu cesur halk karşısında güç gösteremeyen Ruslar, 1996'nın Ağustos ayında yenilgiyi kabullenmek durumunda kaldılar.

Çeçenistan'ın Ruslar karşısında elde ettiği bu müthiş başarı ve hiçbir zorluk karşısında yılmayan bağımsızlık mücadeleleri diğer cumhuriyetleri de çok derinden etkiledi. 1998 yılında Çeçenistan'ın başkenti Grozni'de Kuzey Kafkas halklarının öncülüğünde "Kuzey Kafkasya Halkları Şurası" toplandı. Bu buluşma sonrasında Kuzey Kafkasya halkları arasında çatışma çıkmaması ve olası bir Rus saldırısına karşı birbirlerine destek konusunda fikir birliğine varıldı. İşte bu birlik, Rusya'nın yıllardır içinde yaşadığı büyük korkunun yavaş yavaş hayata geçirilmesi demektir. Eğer bu birliğin gelişmesine izin verirse, yıllardan beri korktuğu İslam birliği oluşacaktı. Bu nedenle Rus yönetimi Çeçen halkına yönelik ikinci bir katliam emri verdi. Tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleşen bu savaşta savunmasız insanlara karşı insanlık dışı işkenceler uygulandı, tüm vahşet sahneleri dünyanın gözü önünde gerçekleşti. Ancak yaşanan vahşete hep "Rusya'nın iç meselesi" olarak bakıldı.

Çeçenlerle Ruslar arasındaki bu ikinci büyük savaş Rusların 1999 yılının ilk aylarında Dağıstan'daki bazı köy-

leri kuşatarak bombardımana tutmasıyla başladı. Toplam 1.500 kişilik nüfusu olan bu köyler kendilerine bir önder olarak gördükleri Çeçenistan'dan yardım istediler. Ruslara karşı yaptığı cesur mücadele ile bir kahraman haline gelen Çeçen gazisi Şamil Basayev, 1999 yılının yaz aylarında kendilerinden yardım isteyen Dağıstan halkına yardıma başladı. Bombardıman altında kalan köylerden sadece iki kişi kurtuldu. Bu köylerde çok büyük bir katliam yaşanmış ve masum insanlar sebepsiz yere vahşice öldürülmüştü.

Rus kuvvetleri 2 Ekim 1999 tarihinde girdikleri Çeçenistan topraklarında önlerine çıkan herkesi, kadın, çocuk ya da yaşlı demeden acımasızca katletmeye ve sivil hedefleri bombalamaya başladılar. Kimyasal bombaların, scud ve napalm füzelerinin kullanıldığı bombalamalar sırasında da, özellikle hastaneleri, doğum evlerini, çarşıları, mülteci konvoylarını hedef olarak seçtiler.

Rusların sivil halka yönelik yaptığı vahşi saldırılardan biri de birçok Çeçen köyünün kullandığı Argun Nehri'ne zehir katmak oldu. Zehirli sudan içen kadın ve çocuklardan büyük çoğunluğu ölürken, yüzlercesinde de kalıcı etkiler oluştu. İki yıl içinde Çeçenistan, nüfusunun dörtte üçünü kaybetti. Bir kısmıysa sığındıkları komşu ülkelerde çok zor koşullarda hayatlarını devam ettirmeye çalışıyorlar. Rusya'nın planı 2000 yılının Kasım ayına kadar kendileriyle mücadele eden tüm Çeçen savaşçıları yok etmektir. Ancak bu planları gerçekleşmedi ve kahraman Çeçen halkı özgürlüğü için mücadeleye devam etti.

Komünist dönemin zihniyetini aynen sürdüren Rus yönetiminin Çeçen halkına yaptığı bu katliamın bir

benzeri, Firavun'un yaptığı katliamdır. Firavun da kendi döneminde savunmasız, zayıf bırakılmış kişileri (o dönemde İsrailoğullarını) hedef almış, onları vahşice katletmiştir. Ayetlerde Firavun'un zulmü şöyle haber verilir:

Hani Musa kavmine şöyle demişti: "Allah'ın üzerinizdeki nimetini hatırlayın; hani O sizi Firavun ailesinden kurtarmıştı, onlar sizi en dayanılmaz işkencelere uğrattıyor, kadınlarınızı sağ bırakıp erkek çocuklarınızı boğazlıyorlardı. Bunda sizin için Rabbinizden büyük bir sınav vardır." "Rabbiniz şöyle buyurmuştu: "Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size arttırmam ve andolsun, eğer nankörlük ederseniz, şüphesiz, benim azabım pek şiddetlidir." (İbrahim Suresi, 6-7)

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozguncular dandı. (Kasas Suresi, 4)

Rus yönetiminin yaptığı da bu zulmün bir benzeridir. Çünkü çocukları katleden, hamile kadınların karınlarını deşen, yaşlıları tankların altında ezen, doğum evlerini bombalayan ve daha pek çok vahşete imza atan bu zulmün sorumluları, her türlü ahlaki duyarlılıktan, insani duygulardan, merhametten, şefkatten, sevgiden, acıma duygusundan uzaktırlar. Üstelik bu kişilerin büyük bir bölümü yaptıkları vahşetin nedenini dahi bilmemekte, ancak dinsizliğin getirdiği karanlık ruh hali nedeniyle her türlü kötülüğü kolaylıkla yapabilmektedir.

FİLİSTİN

İşgalci İsrail Yönetiminin Terör Politikası

Osmanlı döneminde 400 yıl boyunca farklı din, dil ve kültürlere sahip halkların, huzur ve güvenlik içinde yaşadıkları Filistin topraklarında, yıllardır büyük bir kargaşa ve zulüm yaşanmaktadır. Bugün hala tüm acımasızlığı ile devam eden katliam ve kıyımlar, bölgenin İngiliz hakimiyetine girmesi ile başlamış ve bağımsız bir Yahudi Devleti'nin kurulması ile iyice hız kazanmıştır.

Bölgede yaşanan olayların temelinde, Filistin topraklarının her üç din için de kutsal topraklar olarak görülmesi yatmaktadır. Ancak Siyonist görüşün savunucuları bu kudsiyeti barış ve huzur içinde muhafaza etmek yerine, diğer halkları yok etmeyi hedefleyen bir politika izlemişlerdir. Siyonist düşünceye göre Yahudiler Allah'ın seçtiği "üstün bir ırk"tır ve diğer tüm dünya halkları Yahudilere boyun eğmekle yükümlüdür. Siyonizm için "üstün ırk" inancı kadar "vaat edilmiş topraklar" inancı da son derece önemlidir. Bu inanca göre Yahudiler Allah'ın kendilerine vaat ettiği kutsal topraklarda yaşamalıdır. Nil'den Fırat'a kadar bir alanı içine alan bu kutsal toprakların merkezini ise başta Kudüs olmak üzere Filistin toprakları oluşturur. Siyonizme göre vaat edilmiş topraklarda yaşamak Yahudilerin en doğal hakkıdır ve buna engel olmak isteyenlere karşı her türlü şiddet ve baskı uygulanabilir. İşte günümüzde Filistin'de yaşanan adaletsizlik ve haksızlıkların, İsrail Devleti'nin Filistin halkına

karşı uyguladığı şiddet ve baskı politikasının temelinde bu ırkçı inanç ve görüş yatmaktadır.

Yahudiler için Filistin toprakları üzerinde bağımsız bir "Yahudi Devleti" kurulması kutsal bir misyondur. 1948 yılının Mayıs ayında gerçekleştirilen bu misyonun sürekliliğinin korunması ise bir başka önemli hedefdir. İsrail Devleti'nin yöneticilerine göre bu sürekliliğin korunması ancak, Filistin topraklarında Yahudi nüfusunun artırılması ve Yahudilerin yaşadığı alanların genişletilmesi ile mümkündür. Bunun sağlanabilmesi için de Filistin halkı ya tamamen bu topraklardan sürülmeli ya da yok edilmelidir. İşte bu inançla İsrail Devleti 50 yılı aşkın bir süredir Filistin halkına karşı etnik bir soykırım yürütmektedir.

Filistin Halkının Sürgün Edilmesi

Siyonistler Filistin topraklarında bağımsız bir Yahudi Devleti kurmaya karar verdiklerinde karşılaştıkları ilk sorunlardan biri bu topraklarda yaşayan Yahudi nüfusun azlığı idi. 1900'lerin başında Filistin'deki Yahudi nüfusu %10'un altındayken, siyonistlerin çalışmaları ile 1939'da %30'a ulaştı. 1947 yılına gelindiğinde ise Filistin'de 630 bin Yahudi, 1 milyon 300.000 Filistinli vardı. BM tarafından Filistin'in taksim edildiği 29 Kasım 1947'den İsrail Devleti'nin kurulduğu 15 Mayıs 1948'e kadar İsraililer Filistin topraklarının önemli bir bölümünü ele geçirdi. Bu esnada Filistin köylerine yapılan baskınlar ve katliamlar sonucunda 500 kadar kent, kasaba ve köyde yaşayan 950 bin Filistinlinin sayısı 138 bine düştü. İleride İsrail ordusunu oluşturacak olan Siyonist terör örgütleri Müslüman köylerine ve kasabalarına gece baskınları düzenliyorlar ve Müslümanları kurşuna dizip, geçtikleri yerleri yakıp yıkıyorlardı. **Bu şekilde 1948 ve 49 yıllarında yaklaşık 400 Filistin köyü haritadan silindi.** Filistinli-

lerin geride bıraktıkları mallarına ise "Ülke Dışında Yaşayan Mal Sahiplerinin Mülkleri Yasası" ile Yahudiler tarafından el konuldu. 1947'den önce Filistin topraklarının %6'sına sahip olan Yahudiler, devlet resmen kurulduğunda tüm toprakların yaklaşık %90'ını ele geçirmişlerdi.

Görüldüğü gibi gelen her Yahudi kafiləsi Müslüman Filistin halkı için zulüm, baskı ve şiddet anlamı taşıyordu. Çünkü Siyonist örgütler yeni gelenleri yerleştirmek için Filistin halkını asırlardır yaşadıkları topraklardan baskı ve zor kullanarak sürüp çıkartıyor ve göçe zorluyorlardı. Hatta Göçmen Dairesi Başkanı Joseph Weitz 1940'da yaptığı bir konuşmada, **"Şu anda bu topraklar arasında iki ayrı halka yer yoktur. Eğer Araplar bu küçücük ülkede yaşayacaklarsa hedefimize asla varamayacağız. Öyleyse Arapları buradan uzaklaştırıp, komşu ülkelere sürmeliyiz, hem de hepsini"** diyordu. Dönemin Tel Aviv Belediye Başkanı General Shlomo Lahat ise, **"Filistinliler bu topraklarda köle olarak yaşamayı kabul edinceye kadar katliamı sürdürmeliyiz"** sözleri ile Siyonistlerin Filistin halkına bakış açısını dile getiriyordu.

Mülteci Kampları

Binlerce yıldır yaşadıkları yerlerden Yahudiler tarafından zorla sürülüp çıkarılan Filistinli Müslümanların büyük bir çoğunluğu halen mülteci kamplarında yaşamlarını sürdürmektedir.

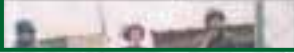
Filistinlilerin, mülteci kamplarında ve İsrail'in işgali altındaki bölgelerde yaşamak zorunda bırakıldıkları koşullar ise son derece çetindir. Bu insanlar en temel ihtiyaçlarını karşılamakta bile zorlanmakta, elektriği ve suyu İsrail Devleti izin verdiği müddetçe kullanabilmekte, geçimlerini sağlayabilmek için kilometrelerce yol gidip oldukça düşük maaşlarla çalışmaktadırlar. İşine gitmek ya

MILLİ GAZETE, 26/3/01

Sabra ve Şoleh katliamlarından sabıkası yeni Başbakan Ariel Şaron
 'İsrail için dünyayı yakarım'

Barak, Nazi gibi

Her türlü araç meşhurdur. Kaç Filistinli ölüme bir adım daha yakındır.

SABAH, 3/10/00

Filistin ateş çemberi

Her türlü araç meşhurdur. Kaç Filistinli ölüme bir adım daha yakındır.

YENİ ŞAFAK, 12/10/00

Filistin'de yaşananlara tam yarım asırdır tüm dünya şahit oluyor. Bu vahşet dolu zulüm her gün dünyanın dört bir yanındaki gazetelere konu oluyor ve milyarlarca insanın gözleri önünde cereyan ediyor.

da yakın bir mülteci kampında yaşayan akrabalarını ziyaret etmek maksadıyla yola çıkan bir Filistinli için, 10-15 dakikadan uzun sürmeyecek yolculuklar ise son derece sıkıntı verici bir hale dönüşmektedir. Çünkü sık aralıklarla kurulmuş olan kontrol noktalarında Filistinliler, sürekli kimlik kontrolünden geçirilmekte ve her kontrolde sözlü ve fiili tacize uğramaktadırlar. Üstelik İsrail askerleri zaman zaman "güvenlik" gerekçesiyle yolları kapadığı için işlerine, istedikleri herhangi bir yere ve hatta hasta olmalarına rağmen hastaneye bile gidememektedirler. Tüm bunların yanı sıra hergün öldürülme, yaralanma veya tutuklanma korkusu içinde yaşamlarını sürdürmektedirler. Çünkü mülteci kamplarında yaşayan halk, özellikle geceleri, sık sık çevredeki Yahudi yerleşim birimlerinde yaşayan fanatik İsraililerin silahlı saldırısına maruz kalmaktadır.

Mülteci kamplarındaki kötü koşullara daha yakından göz atabilmek için Amerikan vatandaşı bir Filistinlinin bu kamplara yaptığı ziyaret sırasında edindiği izlenimlere kısaca yer vermekte fayda vardır. Yasemin Subhi Ali isimli bu tıp öğrencisinin, 1999 yılında Şatilla Kampı'na yaptığı ziyarete dair izlenimleri şu şekildedir:

Yol boyunca sivil savaşın ve yıllarca süren İsrail işgalinin neticesi yıkıntıları seyrettim. Kamp denilen yerin bir kapısı, bir girişi ve bir çıkışı olacağını tahmin ediyordum. Oysa yoktu. Gerek de yoktu. Kamp ile çevresindeki yerleşimler arasında, bu çevre de çok yaşanılır bir yer olmadığı halde, öylesine bariz bir medeniyet ve şehirleşme farkı vardı ki, buranın hedefimizdeki kamp olduğunu hemen anladım. Mülteci kampları ile alakalı duyduğum ve çoğunu abartı zanettiğim bütün sefalet manzaraları gözlerimin önünde akıyordu. Yol denen

şey çöp, moloz, taş yığınları arasında manevra yapan birşeydi... Bugün kalabalık dükkanlarla dolu olan cadde- nin ara sokaklarında kurşun izlerini, barut yanıklarını sergileyen binalar ve biraz ötede kamp sakinlerinin bir anıt dikmelerine bile izin verilmemiş olan bir mezarlık o kötü hatırayı (yaklaşık 2.000 Müslümanın katledildiği Sabra ve Şatilla katliamı) canlı tutuyordu.

Kuşkusuz Filistin topraklarında yaşanan olaylar ile ilgili verilebilecek çok fazla örnek, söylenecek çok söz, yapılacak çok yorum vardır. Ancak unutulmaması gereken gerçek, tüm bu yaşananlar karşısında vicdanlı insanların üzerine düşen sorumluluktur. Filistin'de hakları ve toprakları zorla gaspedilmiş Müslüman halk, önemli bir hak arayışı içerisinde. Söz konusu mücadelenin geçtiği topraklar tüm İslam alemi tarafından kutsal kabul edilen topraklardır. Aslında Filistin halkı da tüm Müslüman aleminin mülkü olan Kudüs topraklarını terk etmemek için direnmektedir.

Vicdan sahibi her insanın bu gerçeği düşünmesi ve bir çıkış yolu bulmak için çaba sarf etmesi gerekmektedir. Bu çıkış yolu ise Kuran ahlakının insanlar arasında yaygın bir şekilde yaşanmasıdır. Gerek Filistin topraklarında gerekse savaşların ve çatışmaların yaşandığı pek çok ülkede barış ve huzur ancak bu yolla sağlanabilir.

Allah, "**Sizden; hayra çağıran, iyiliği (marufu) emreden ve kötülükten (münkerden) sakındıran bir topluluk bulunsun. Kurtuluşa erenler işte bunlardır.**" (Al-i İmran Suresi, 104) ayetiyle tüm inananlara verilen bu şerefli sorumluluğa dikkat çekmiştir. O halde tüm Müslümanların yapmaları gereken, Allah'ın hoşnut olacağı ahlakı bizzat yaşamak, insanlara anlatmak, Kuran ahlakını tüm dünyaya tebliğ etmektir.

KEŞMİR

Müslüman Keşmir Halkı Yardım Bekliyor

Asya kıtasındaki pek çok Müslüman halk gibi Keşmir halkı da 20. yüzyılın ikinci yarısını çatışmalarla ve savaşlarla geçirdi. Keşmir'in yaklaşık 50 yıldır barışı, huzuru ve istikrarı yaşayamamasının başlıca nedeni ise işgalci Hindistan yönetiminin baskılarıydı.

Keşmir altın, zümrüt ve yakut madenleri bakımından dünyanın en önemli bölgelerinin başında gelmektedir. Hindistan'ın işgali altında bulunan bölge, yüksek dağların üstünde olduğu için tüm bölgeyi rahatlıkla kontrolü altına alabilecek stratejik bir topraktır. İşte sahip olduğu bu stratejik önem ve yeraltı zenginlikleri nedeniyle Keşmir, tarih boyunca pek çok ülkenin dikkatini çekmiştir. Ancak Keşmir halkına yapılan ekonomik ambargoların, şiddet eylemlerinin, sebepsiz tutuklamaların, işkencelerin temel nedeni Keşmir halkının Müslüman kimliğidir.

Keşmir Üzerinde Oynanan Oyunlar

Hint Yarımadası, II. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar İngiliz egemenliği altındaydı. İngiliz sömürgeciler alt kıtayı terk ettiklerinde Hintli Müslümanlar Hindulardan ayrı bir devlete sahip olmayı istediler ve Pakistan'ı kurdular. Pakistan ve Hindistan arasında nüfus mübadelesi yapıldı; Hindistan sınırları içinde yaşayan çok sayıda Müslüman Pakistan'a göç etti. Ancak nüfusunun ezici çoğunluğu Müslümanlardan oluşan Cammu/Keşmir eyaleti,

Hint yönetiminin entrikaları ve İngilizlerin de desteğiyle Hindistan egemenliğinde kaldı. O tarihten bu yana Keşmir halkı Hint zulmü altında yaşadı.

Keşmirli Müslümanlar Hint yönetimine direnmek ve bağımsızlıklarını kazanmak istediler. Buna karşın Hint güçleri tarafından, ülkede 1947, 1965 ve 1971 yıllarında üç büyük katliam gerçekleştirildi. On binlerce Keşmirli Müslüman öldürüldü, 4.000'den fazla kadın işkenceye ve tecavüze uğradı. İslami bilincin engellenmesi için din eğitimi veren okullar kapatıldı. 1990 yılından sonra ise Keşmir'deki soykırım ve asimilasyon hareketi en acımasız şeklini aldı. İnsanlar sebepsiz yere gözaltına alınıp, işkence altında öldürüldüler. Evler kundaklandı, savunmasız insanlara türlü baskılar uygulandı, gazete ve okullar kapatıldı. Hint yönetimi sadece silahlı saldırılara başvurmakla da yetinmedi. Tarım için kullanacağını açıkladığı barajları dahi Müslümanlara karşı işkence amaçlı kullandı. Barajları ağzına kadar su doldurup, muson yağmurları ile birlikte kapakları birden açarak, bölgenin aşağı kesimlerinde bulunan özgür Keşmir ve Pakistan'ı sular altında bıraktı.

1993 yılı Ekim ayında Keşmir'in başkenti Sirinagar'da Hazratbal Camisi'ne karşı büyük bir saldırı gerçekleştirildi. Hindistan makamlarının, Müslümanların askeri kargahı olarak nitelendirdikleri Hazratbal Camisi yaklaşık bir ay süre ile kuşatıldı. Kuşatma sırasında 100'den fazla insan öldürüldü. 300 masum insan tutuklandı. Kentin elektrik ve suyu kesildi.

Keşmir'de, Hint yönetiminin sürdürdüğü vahşetin yanısıra bir de mülteci sorunu yaşanmaktadır. Aşağıda Keşmir'deki mülteci kamplarını ziyaret eden Kanal 7 muhabiri Sefer Turan'ın aktardığı izlenimlere yer veril-

miştir. Yalnızca bu tasvirler dahi bir insanın vicdanını harekete geçirmek için yeterlidir. Söz konusu gazetecinin yazısında, kamptaki hayat şu şekilde tasvir edilmiştir:

Ambor mülteci kampı 1990 yılında Cammu Keşmir'den kaçan Keşmirli için kurulmuş. Hayat standartları normalin çok çok altında. Küçük küçük toprak evlere insanlar adeta tıkmış. Girdiğimiz tek odalı bir evde bir tek yatak var. Kaç kişi kaldığını sorduğumuzda aldığımız cevap "9 kişi". Kampta toplam 1.110 kişiden oluşan 214 aile yaşıyor. Hayat standartlarının çok düşük olduğunu görmek için topraktan yapılmış evlerden bir tanesine girmeniz yeterli. Evler genelde iki odalı. Odalarda birkaç tane kullanılmayacak çanak çömlek. Bir veya iki tane yatak. Yataklara yatak demek için bin şahit gerekli. Köşede oturmuş bir anne, kucağında bebeği. Kimi

Keşmir nüfusunun %90'ı Müslüman. Sadece 1990-1999 yılları arasında Hint saldırıları sonucunda ölen kadın, çocuk ve asker sayısı 65.000'den fazla. Ortalama her gün 20 Müslüman şehit ediliyor, kadınlar toplu tecavüzlere uğruyor, medrese ve hastaneler bombalanıyor, okullar ateşe veriliyor...

zaman içerisinde tutuşturulmuş üç beş dal parçasının bulunduğu toprak ocakta kaynayan bir kazan. Etrafta kuru veya yaş yiyecek adına hiçbir şey yok! Ama utanmıştımdan hiçbir kazanın kapağını açma cesareti bulamadım. Hangi çadıra girdiysek ortada ne yiyecek adına ne yatacak adına hiçbir şey görmedik! Çadırların birinde ortada yerde küçük eski bir bez parçası seriliydi. Belli ki yatak olarak kullanılıyordu. "Bu çadırda kaç kişi kalıyor?" diye sorduğumda aldığım cevap "11 kişi" idi... Ve dışarıda yine tek tük kaynayan bir saç kazan!

Allah'a iman eden vicdanlı insanların bu olaylardan çıkarmaları gereken hikmet ise, Allah'ın varlığını ve Kur'an ahlakının güzelliklerini tüm dünyaya anlatmanın ne kadar önemli olduğu gerçeğidir. Bu gerçek karşısında yapmaları gereken ise, insanları kötülükten men etme, onlara iyiliği emretme ve Allah'ı inkar eden her türlü akıma karşı fikri bir mücadele yürütme görevlerini yerine getirmektir. Bunun neticesinde Allah'tan korkan, güçlü vicdana sahip insanlar ortaya çıkacak ve tüm zalimlikler birer birer ortadan kalkacaktır. İnsanlara zulmedenler ise yaptıklarının karşılığını hem dünyada hem de ahirette eksiksiz olarak alacaklardır. Allah bu gerçeği Kur'an'da şu şekilde bildirir:

Gerçekten Allah'a ve Resûlü'ne karşı (onların koydukları sınırları tanımayıp kendileri sınır koymaya kalkışmakla) başkaldıranlar, kendilerinden öncekilerin alçaltılması gibi alçaltılmışlardır. Oysa biz apaçık ayetler indirdik. Kafirler için küçültücü bir azap vardır. Allah, hepsini dirilteceği gün, onlara neler yaptıklarını haber verecektir. Allah, onları (yaptıklarıyla bir bir) saymıştır; onlar ise onu unutmuşlardır. Allah, herşeye şahid olmandır. (Mücadele Suresi, 5-6)

DOĞU TÜRKİSTAN

Komünist Çin Yönetimi'nin Gizlediđi Büyük Zulüm

20. yüzyılda dünyaya dehşet saçan ideolojilerin başında komünizm gelmekteydi. Karl Marx ve Friedrich Engels isimli iki Alman felsefecinin fikirlerine dayanan bu ideolojinin, Lenin, Stalin, Mao gibi zalim liderler tarafından uygulanmaya konmasıyla, dünya tarihinin en büyük kıyım ve katliamları gerçekleştirildi.

Her ne kadar Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla komünizmin siyasi bir rejim olarak çöktüğü kabul edilse de, komünist ideoloji ve uygulamaları -gizli veya açık-hala devam etmektedir. Bugün Doğu Türkistan'da yaşayan Müslüman Türkler, hala Maocu Kızıl Çin rejiminin zulmü altında yaşamaktadırlar.

Doğu Türkistan'da Çin Zulmü

Doğu Türkistanlı Müslüman Türkler, yaklaşık 250 yıldır Çin egemenliği altında yaşamaktalar. Çinliler, bir İslam toprağı olan Doğu Türkistan'a "kazanılmış topraklar" anlamına gelen "Sincang" adını koydular ve burayı kendi toprakları olarak tanımladılar. 1949 yılında Mao önderliğindeki komünistlerin Çin'in yönetimini ele geçirmelerinin ardından, Doğu Türkistan üzerindeki baskılar eskisine oranla daha da arttı. Komünist rejim, asimile olmayı reddeden Müslümanların fiziksel olarak imhasına yöneldi.

Katledilen Müslüman sayısı korkunç boyutlardaydı.

1949-1952 yılları arasında 2 milyon 800 bin; 1952-1957 arasında 3 milyon 509 bin; 1958-1960 yılları arasında 6 milyon 700 bin; 1961-1965 yılları arasında 13 milyon 300 bin kişi ya Çin ordusu tarafından katledildi ya da rejimin doğurduğu kıtlık sonucunda öldü.

Halkın hayatta kalabilen bölümü ise büyük baskı ve işkencelere maruz bırakıldı. Ülkedeki Çin mahkemelerinin "ceza" yöntemleri de son derece acımasız ve vahşicedir. Diri diri toprağa gömmek, öldüresiye dövülen bir insanı çıplak halde karlarda yatırmak, iki bacağı iki ayrı öküze bağlanan bir insanı ikiye bölmek gibi "ceza"lar uygulanmıştır.

Asimilasyon ve Köklü Bir Kültürü Yok Etmeye Yönelik Uygulamalar

Komünist rejim, 1949 yılından itibaren, bir yandan Müslümanları imha ederken bir yandan da bölgeye sistimli bir biçimde Çinli göçmen yerleştirdi. 1953 yılında bölgede %75 Müslüman, %6 Çinli yaşarken bu oranın 1990 yılında %40 Müslüman, %53 Çinli'ye yükselmesi bölgedeki etnik temizliğin boyutlarını göstermesi açısından son derece önemlidir.

Bugün ise Uygurlar köylerde oturmaya zorlanırken, Çinliler şehirlere yerleştirilmektedir. Bu sebeple bazı şehirlerde Çinli nüfus %80'lere çıkmaktadır. Çin Hükümeti'nin Doğu Türkistanlıları Çinlilerle evlendirmek için uyguladığı yöntemler ise bu asimilasyon çalışmalarının bir parçasıdır.

Bu arada Çin yönetimi, Doğu Türkistanlı Müslümanları nükleer denemelerinde kobay olarak kullanmıştır. İlk olarak 16 Ekim 1964 tarihinde başlatılan nükleer de-

nemelerin olumsuz etkileri yüzünden bölge insanı ölümcül hastalıklara yakalanmış, 20 bin özürlü çocuk dünyaya gelmiştir. Nükleer denemeler nedeniyle ölen Müslüman sayısının 210 bini bulduğu bilinmektedir. Binlerce insan ise ya sakat kalmış ya da kanser gibi hastalıklara yakalanmıştır.

Çin 1964'den günümüze kadar Doğu Türkistan topraklarında elliye yakın atom ve hidrojen bombası patlatmıştır. İsveçli uzmanlar, 1984 yılında yapılan yeraltı nükleer denemesinde kullanılan bombanın Richter ölçeğiyle 6.8 şiddetinde yer sarsıntısına sebebiyet verdiğini tespit etmişlerdir.

Zulmün Asıl Nedeni: İslam Düşmanlığı

Çin'in, Doğu Türkistan'daki halka uyguladığı zulmün en önemli nedeni halkın Müslüman olmasıdır. Çünkü komünist Çin, bölge üzerindeki hakimiyet ve sultasını kuvvetlendirmeye karşı en büyük engel olarak halkın İslami kimliğini görmektedir.

Halkı dininden vazgeçirmek için her türlü yıldırma ve baskı yöntemini kullanan Çin şovenizmi, en fanatik dönemini komünist diktatör Mao'nun 1966-1976 yılları arasında uygulattığı Kültür Devrimi esnasında yaşadı. Camiler yıkıldı, toplu ibadet yasaklandı, Kuran kursları kapatıldı ve bölgeye yerleştirilen Çinliler Müslümanları taciz etmek için her yolu denediler. Okullarda dinsizlik propagandası yapıldı. Ayrıca bütün iletişim araçları vasıtasıyla insanların dinden soğutulmaları için yoğun çaba harcandı. Dini ilimlerin öğrenilmesi ve dini bilgilere sahip öncü kişilerin halkı eğitmeleri ise tamamen yasaklandı. Buna rağmen halkın İslami kimliği yok edilemedi.

Günümüzde Müslüman halka uygulanan sindirme ve

baskı yöntemlerinden biri ise eğitim alanında kendini göstermektedir. Bölgedeki üniversitelerde okumasına imkan tanınan Müslüman öğrencilerin oranı %20'dir. Çince eğitim yapan orta dereceli okullar gelişmiş imkanlara sahipken, Uygur okullarında sıra bile bulunmamaktadır. Okullarda din dersi programlarının esası ateizm üzerine bina edilmiştir.

Otuz yılda dört defa alfabelerinin değiştirilmiş olması da yine bölgedeki Müslümanlara yapılan asimilasyon uygulamalarının bir parçasıdır. Mao, kültür devrimine rağmen Çin alfabesine dokunmazken, Uygur alfabesini İslam harflerinden Kirilceye çevirmiştir. Bir müddet bu alfabe kullanıldıktan sonra Latin harflerine geçilmiş, ancak bu defa da Türkiye ile kültür köprüleri kurulmasını diye tekrar İslam harflerine dönmüştür. Alfabe ile bu kadar sık oynamanın nesiller arası anlaşmayı ne kadar zor bir hale getireceği ise açıktır.

Komünist Çin'in Uzakdoğu'daki Anti-İslami Rolü

1996 yılından beri on binlerce Uygur Türkü, kamplarda tutulmaktadır ve bu kamplardakilere ağır işkenceler yapıldığı bilinmektedir. Bir insan hakları örgütünün resmi yazısında da belirtildiği gibi sanıklar, tek celsede biten davalarda ya kürek cezasına mahkum edilmekte ya da meydanlarda infaz mangaları tarafından kurşuna dizilmektedir. Çünkü mahkemeler, komünist partinin talimatı ile çalışmaktadır. En dehşet verici olansa hamile kadınların evlerinden alınarak gayri sihi şartlarda kısırlaştırılmaları, sınırlama fazlası doğan bebeklerin ailelerine rağmen öldürülmeleridir.

Maocu kızıl Çin'de Uygur kadınları kürtaja zorlanıyor, bebekler doğar doğmaz öldürülüyor.

1997 yılının Şubat ayında patlak veren olaylar sırasında yaşananlar ise, Çin zulmünün bir özeti niteliğindedir. Çin milis güçleri, 4 Şubat'a rastlayan Kadir gecesinde, Kandil nedeniyle bir mescitte toplanan 30'un üzerindeki kadını, Kuran okurlarken demir sopalarla dövdüler ve sürükleyerek emniyet merkezine götürdüler. Mahalle sakinleri ise merkeze giderek kadınların serbest bırakılmalarını istedi. Bunun üzerine işkence ile öldürülen 3 kadının cesedi önlerine atıldı ve galeyana gelen halk ile Çinliler arasında çatışmalar başladı. 4-7 Şubat arasında 200 Doğu Türkistanlı hayatını kaybederken, 3 500'den fazlası kamplara kapatıldı. 8 Şubat sabahında ise bayram namazı için camilerde toplanan halkın namaz kılması güvenlik güçlerince engellendi. Bunun üzerine çatışmalar tekrar alevlendi ve sonuç olarak Nisan-Aralık 1996 arasında 58 bin olan tutuklu sayısı, bir anda 70 bini geçti. 100 kadar genç meydanlarda kurşuna dizilirken, 5 bin Uygur Türkü çırılçıplak soyularak 50'şer kişilik gruplar halinde meydanlarda teşhir edildiler.

Birleşmiş Milletler'in soykırım için yaptığı tanım, Çin işgali altındaki Doğu Türkistan'daki duruma tam olarak uymaktadır. Buna rağmen Doğu Türkistanlılar, Birleşmiş Milletler'in koruyucu şemsiyesi altına girememektedir. Birleşmiş Milletler'e yapılan tüm başvurular geri çevrililmektedir. 25 milyon Doğu Türkistanlı Müslüman, halen Çin baskısı altındadır ve dünya bu zulme göz yummaktadır. Binlerce siyasi tutuklu vardır ve bazıları hapisanelerde "kaybolmuş" durumdadır.

Doğu Türkistan'daki bu vahşeti engellemek için, öncelikle Doğu Türkistan gerçeğini dünyaya duyurmak ve Çin'in bu konuda geri adım atmasını sağlayacak bir uluslararası yaptırım sağlamak gerekmektedir. Çünkü Doğu Türkistan'daki vahşetin en garip yönü, dünyada hemen hiç bilinmemesi ve anılmamasıdır. Çin, kapalı kapılar ardında katliam yapmaktadır ve mazlum Doğu Türkistan halkı dünyaya sesini duyurma imkanlarına sahip değildir. Dünya insanlarının elbirliğiyle Doğu Türkistan davasına sahip çıkması zorunludur.

Doğu Türkistan'da yaşanan bu vahşetin ve zulmün temelinde, komünist Çin'in sahip olduğu dinsiz felsefenin olduğu unutulmamalıdır. Savunmasız bir halka karşı yöneltilen bu insanlık dışı savaş, materyalist ve dinsiz komünist düşüncenin bir sonucudur. Komünizmin acımasız liderleri 20. yüzyılda, arkalarında kanlı bir ideoloji ve milyonlarca ölüyü bırakmış, vahşi katliamlara imza atmışlardır. Doğu Türkistan bu örneklerden sadece bir tanesidir. Bu belaların tekrar insanlığa zarar getirmelerini engellemenin tek yolu ise, komünizm gibi dinsiz ideolojilerle fikri mücadeleden geçmektedir. Komünist ideolojinin temel dayanaklarının ortadan kaldırılması, komünist zulme de dur demede ilk adım olacaktır.

BOSNA, KOSOVA VE MAKEDONYA...

Balkan Müslümanları Bir Savaştan Diğetine Sürükleniyorlar

20. yüzyılın son dönemecinde dünya çok büyük bir soykırıma daha sahne oldu. 1992 yılında başlayan bu soykırım boyunca yüz binlerce insan topraklarından sürüldü, hayatını kaybetti, toplama kamplarına kapatıldı, insanlık dışı işkencelere maruz kaldı. Önce Bosna, sonra Kosova'da yürütülen bu büyük soykırımın en önemli özelliği ise, tüm dünyanın gözleri önünde, Avrupa ülkelerinin hemen yanıbaşında ve onların da desteğiyle devam etmesiydi.

1995 baharına kadar süren bu savaş boyunca tarihte eşine az rastlanır bir vahşet yaşandı. Sırp tarafından öldürülen Bosnalı Müslümanların sayısı 200 bini aştı, 2 milyon insan evlerinden sürüldü, 50 bine yakın Müslüman kadına tecavüz edildi. Daha sonra da Kosova'da benzer vahşet sahneleri yaşandı.

"Büyük Arnavutluk" Korkusu ve Kosova

I. Dünya Savaşı'nın ardından imzalanan Versailles anlaşmasıyla çizilen Balkan haritasında ilginç bir nokta hemen dikkati çeker: Balkanlar'da önemli bir nüfus olan Arnavutlar tek bir devlet çatısı altında birleştirilmek yerine, çeşitli devletler içinde dağınık olarak bırakılmışlardır. Peki Arnavutluk sınırları çizilirken niçin bütün Arnavutlar Arnavutluk sınırları içinde toplanmamıştır?

Bu sorunun cevabı, günümüzde yaşanan çatışmaların da temel nedenidir. Uluslararası güçler burada Müslü-

man bir halk olan Arnavutların, "Büyük Arnavutluk" devletini oluşturmasını çıkarlarına uygun bulmuyorlardı. Son on yıldır devam eden sorunun bir türlü çözüme kavuşturulmamasının nedeni de hala aynı düşüncedir. Eğer Kosova'nın bağımsızlığı tanınırsa, Balkanlar'ın güneyinde "Büyük Arnavutluk" kurulabilir.

Arnavutluk'un %95'ten fazlası Arnavut nüfustan oluşmaktadır. Makedonya sınırları içinde %35 oranında önemli bir Arnavut nüfus vardır. Karadağ'da 50 bin civarında Arnavut nüfus yaşamaktadır. Kosova ise, Yugoslavya içindeki Arnavutların büyük bir kısmının toplandığı bölgedir. Birbirleri ile sınırları olan bu ülkeler ya birleşir de Avrupa'nın ortasında Büyük Arnavutluk'u kurarlarsa? İşte Batılı güçlerin korkularından biri budur.

Buradaki korkunun etnik kökenden çok dini kökenle ilgili olduğuna da dikkat çekmekte yarar vardır. Tıpkı Bosna'da olduğu gibi, burada da nüfus çoğunluğu Müslüman olacak bir devlet "sakıncalı" görülmektedir.

Arnavutlar, II. Dünya Savaşı'nın ardından, komünist rejimlerin yönetimi altında kaldılar. Kosova ve Makedonya Arnavutları, Tito'nun komünist Yugoslavyası'nın sınırları içinde kalırken, Arnavutluk daha da baskıcı ve zalim bir rejim olan Enver Hoca diktasının eline geçti.

Komünist sistemin yıkılmasının ardından ise, "Birleşik Arnavutluk"u İslami kimliği nedeniyle bir tehlike olarak algılayan güçler yeniden harekete geçtiler. Bu İslam karşıtı politikayı vahşet yöntemleriyle uygulamaya geçiren kişi ise, eski komünist, yeni faşist Slobodan Miloseviç oldu.

Miloseviç iktidara geçer geçmez Kosova'ya Tito zamanında verilen özerkliği kaldırdı. Faşist stilde mitingler düzenlemeye ve Sırp milliyetçiliğinin ateşini körükleme-

ye başladı. Kosova'da yüksek öğretim kurumlarında Arnavutça eğitim yasaklandı, Arnavutça yayınlanan gazeteler kapatıldı. Bölge, etnik ayrımcılığa tabi tutularak Arnavutların buradan göç etmesi hedeflendi. Nitekim bu dönemde 400 bine yakın Arnavut Kosova'yı terk etti. Sırp lar, Kosova nüfusunun %90'ını oluşturan Müslüman Arnavutları yok ederek bölgeyi Sırplaştırmak istiyorlardı. 1989'da Kosova'nın özerkliği tamamen kaldırıldı. Miloseviç her gün Kosovalılara yönelik yeni yaptırımlar uygulamaya koydu.

Arnavutlar, tüm yapılanlara karşı barışçı bir direniş göstermeye devam etti ve İbrahim Rugova'nın liderliğinde anayasal zeminde haklarını elde etme mücadelesini yürüttü. Uzun yıllar siyasi baskı altında her türlü haktan yoksun bırakılarak, asimilasyona tabi tutulan Arnavut halkı, son iki yılda etnik temizliğe maruz kalınca dünyanın ilgisini çekmeye başladı. Sırp lar Kosova'ya asker ve polis yığdılar. Elllerinde savunma yapabilecek hiçbir silahı olmayan halka ağır silahlarla saldırdılar.

NATO Müdahalesi Kosova

Sorununa Bir Çözüm Getiremedi

1998 yılında başlayan etnik temizlik hareketına müdahale kararı, ancak bir yıl sonra, 24 Mart 1999 tarihinde geldi. Ancak NATO hareketi Kosova'ya huzur getirmek bir yana, onu daha da büyük bir bataklık haline getirdi. Kosova'yı tanıyan ve Miloseviç'in politikasını yakından takip edenler bu müdahalenin sonuçlarını daha ilk günden tahmin ediyorlardı. Batılı ülkeler ve Amerikan yönetimi de bu müdahaleyi yaparken, sonradan yaşanacakları hesaplamışlardı. Bunun en önemli göstergesi ise ABD'nin o dönemdeki başkanı Bill Clinton'ın müdahale

Balkan topraklarında bu gibi görüntüler günlük yaşamın bir parçası haline geldi.

kararını açıklayan konuşmasında kısaca geçtiği **"kara hareketini düşünmüyoruz"** şeklindeki mesajıydı. Nitekim mesaj istenilen yere, yani Miloseviç'e ulaşmış ve Kosova'daki Sırp saldırıları soykırım boyutuna taşınmıştı.

Müdahale Kosovalı Müslümanlara güvenlik imkanı sağlayacağı yerde, Miloseviç'e Kosovalı Müslümanları belirli bölgelerden kanlı şekilde kovma imkanı verdi. Caydırıcı kara desteği olmaksızın başlatılan hava harekati, masum Kosova halkının Sırp güçlerince canlı hedefler haline getirilmesine yol açtı. Eğer amaç gerçekten Kosova'da yapılan zulmü durdurmaya yönelik olsaydı, müdahale karadaki dengeleri de gözetken bir stratejik planlama ile yürütülürdü. Ama gerçek amaç, ABD'yi fazla bir zahmete sokmadan "insan hakları koruyucusu" gibi gösterebilmektir ve bu da Sırpların işine yaradı.

Üzerlerine bomba yağdırılan, bir yandan da Sırp askerlerinin karadan yaptığı baskıyla karşı karşıya olan **yüz binlerce insan, kadın, yaşlı ve çocuk canlarını kurtarabilmek için yollara döküldü.** Yol boyunca bu insanların binlercesi hayatını yitirdi. NATO Avrupa Kuvvetle-

ri Komutanlığı'na (SHAPE) göre **Kosova'da yaşanan çatışmalar sırasında 960 bin Kosovalı, mülteci durumuna düştü. Geride kalanlar ise katliamlara, tecavüzlere maruz kaldılar.** Makedonya ve Arnavut sınırlarına Barış Gücü askerleri konuşlandırıldı, buradan gelecek destek de böylece engellendi. Çünkü Kosova'nın Makedonya ve Arnavutluk hariç tüm sınırları yeni Yugoslavya tarafından çevriliydi ve bu bölgeye başka bir yerden destek vermek mümkün değildi. NATO müdahalesi 12 Haziran 1999'da sona erdi ve arkasında çok büyük bir enkaz bıraktı.

Tüm Dünyanın Gözleri Önünde Gerçekleşen Bir Katliam: Bosna

Saraybosna 1463 yılında Osmanlı topraklarına katılmasıyla birlikte İslam dini ile tanıştı. 400 yılı aşkın bir süre Osmanlı hakimiyeti altında kalan, Bosna-Hersek eyaletinde yaşayan Slavlar, kendi rızaları ile İslamı kabullendiler. Böylece Bosna-Hersek'te, Balkan Yarımadası'nın tam ortasında Müslüman bir halk oluştu. 1878 yılındaki Berlin Anlaşması'nda Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun yönetimine verilen, ancak fiilen Osmanlı'da kalan Bosna-Hersek, 1908 yılında Avusturya-Macaristan tarafından ilhak edildi ve İslam idaresinden kopmuş oldu. Bosnalılar, çekilen Osmanlı birliklerine göz yaşlarıyla veda ettiler, çünkü yeni yöneticilerinin kendilerine uygulayacağı zulümleri tahmin edebiliyorlardı. Nitekim Osmanlı'nın bölgeden çekilmesiyle birlikte Müslümanlara yönelik saldırı ve tacizler başladı.

II. Dünya Savaşı sırasında bölgeyi Almanlar işgal etti. Savaşın devam ettiği yıllarda aşırı milliyetçi Sırp gerillalar (Çetnikler) Bosna'nın köy ve kasabalarına karşı düzenle-

dikleri saldırılarla toplam 100 bin Müslümanı katlettiler. Nazi karşıtı direnişte etkin rol oynayan komünistler II. Dünya Savaşı'nın ardından ülkenin yönetimini ele geçirdiler. Komünistlerin iktidarıyla birlikte Müslümanlar üzerindeki baskı politikası yeniden başladı. İslami vakıflara el konuldu, cami ve medreseler kapatıldı ve yoğun bir dinsizlik propagandası yürütüldü. Baskılar sonucunda Bosna-Hersek Müslümanlarının bir bölümü, Türkiye ve diğer Avrupa ülkelerine göç etmek zorunda kaldılar.

Doğu blokunun yıkılmasının ardından 1 Mart 1992 tarihinde gerçekleştirilen referandumla birlikte Bosna-Hersek de bağımsızlığını ilan etti. Ancak Sırp lar Bosna-Hersek'i işgal ederek 3 yıl sürecek yeni bir katliam başlattılar. 3 yıl içinde öldürülen Bosnalı Müslüman sayısı 200 bini aştı. 2 milyon Müslüman evlerinden sürüldü. 50 bine yakın Müslüman kadına tecavüz edildi. Sırp toplama kamplarına alınan Müslümanlar inanılması zor işkenceler gördü, on binlercesi sakat kaldı.

Müslümanlara uygulanan işkencelerin bir kısmı Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'nde ele alındı. Burada ifade veren Müslümanların bildirdiği olaylar, Sırp ların uyguladıkları zulmün boyutlarını gösteriyordu. Örneğin 46 yaşındaki Bosnalı Müslüman Sulejman Besic'in ifadesine göre, bir gün, Dusan Tadic adlı Çetnik, bir Müslüman kadının yanına gitmiş ve önce bağırarak ona kocasının nerede olduğunu sormuştu. Daha sonra kadına soyunmasını, yoksa öleceğini söylemiş, kadın da namlu tehdidi altında bir yandan ağlayarak soyunmaya başlamıştı. Ancak bir dakika geçmeden Tadic tarafından kafasından vurularak öldürülmüştü. Aynı Çetnik, birkaç dakika sonra kadının az ilerde ellerinden bağlı olan oğlunu alıp ge-

tirerek, ona ölü olan annesine tecavüz etmesini emretmişti. Genç Müslüman bu tehdide kulakları parçalayan bir çığlıkla cevap vermiş ve o da hemen oracıkta Dusan Tadic tarafından vurulmuştu.

Cesetler öldürüldükleri yerde uzun süre kalmışlardı. Ancak bu durum toplama kampındaki genel manzara içinde pek de olağandışı bir görüntü oluşturmuyordu. Sulejman Besic'in anlattıklarına göre, kamptaki bazı yaralı Müslümanların durumu korkunçtu; bazıları baygın yatıyorlardı ve açık olan yaralarında kurtlar kaynıyordu. Açıkta bekleyen cesetlerin ve bu tür "kurtlanmış etlerin" kampa yaydığı koku, dayanılmaz bir iğrençlikteydi.

Sulejman Besic, Trnopolje toplama kampında kaldığı sürede şahit olduğu bu olayları, eski Yugoslavya topraklarında işlenen savaş suçlarını kovuşturmak ve sanıkları yargılamak için Hollanda'nın Lahey kentinde kurulan Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi'nde anlatmıştı. Ve anlattığı bu korkunç olaylar, Bosna-Hersek topraklarında Sıplar tarafından Müslümanlara karşı uygulanan sistematik işkence ve katliamın binlerce çarpıcı örneğinden yalnızca birkaçıydı.

Bosna'da yıllarca süren vahşi katliam ve etnik soykırım belki sona erdi, ama arkasında çok büyük bir insanlık dramı bıraktı. Sıplar görevlerini yerine getirmişler ve İslam'ın Bosna-Hersek'teki yükselişine, tüm dünyanın gözleri önünde gerçekleştirdikleri dev bir katliamla cevap vermişlerdi.

Dileğimiz, sadece Müslüman oldukları için bu vahşi soykırımla karşı karşıya kalan Bosna halkının, aynı saldırganlıkla bir kez daha yüz yüze gelmeleri durumunda, başta İslam dünyası olmak üzere, vicdan sahibi tüm toplumlar tarafından bilinçli ve somut bir destek bulmalarınıdır.

CEZAYİR

Bitmek Bilmeyen Baskı ve Zulmün Kanlı Bilançosu

Kuzey Afrika'da İslam'ın yayılmasında çok önemli bir yer tutan Cezayir, uzun yıllardır hem toplumsal hem de siyasi açıdan büyük bir kaos içinde yaşamaktadır. Türk ve dünya kamuoyunun özellikle son on yıldır katliam haberlerini duymaya alıştığı Cezayir'de, çatışmaların kökeni çok daha eskilere dayanır.

Fransa'nın Cezayir'i İşgali

Cezayir 16. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar Osmanlı yönetiminde huzur, güvenlik ve barış içinde yaşadı. Ancak Osmanlı'nın dağılma süreciyle birlikte sömürgeci güçler tarafından paylaşılan bu topraklardan birisi de Cezayir oldu. Fransız ordularının üç yıl süren askeri saldırılarının sonucunda Cezayir toprakları tamamen Fransızların denetimine geçti. Zengin petrol yataklarına sahip olan ve Akdeniz'de oldukça stratejik bir liman özelliği taşıyan Cezayir, Fransa için son derece değerli bir topraktı. Ülke 1830 yılında Fransa topraklarına katıldı ve 132 yıl boyunca Fransa'nın sömürgesi olarak kaldı.

II. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla birlikte Cezayir topraklarında yeni bir dönem başladı. Nazi Almanyası önce Fransa'yı, ardından da Cezayir'i işgal etti. Cezayirli vatanseverlerin pek çoğu Naziler tarafından tutuklandı, büyük kısmı toplama kamplarına konuldu veya katledildi.

8 Mayıs 1945'de II. Dünya Savaşı'nın sona ermesi ve-

silesiyle yapılan kutlamalar esnasında halk Cezayir bayrağı açınca, ortalık bir anda kan gölüne döndü. Fransız askerleri Cezayir bayrağı taşıyan kutlamacıların üzerine ateş açtı ve 40 kişiyi gözünü kırpmadan öldürdü. Bu vahşet bölgedeki diğer Müslümanlar arasında büyük tepkilere neden oldu, gösteriler büyüdü, Fransa ise buna karşılık vahşetin dozunu artırmaya karar verdi. Ordu birlikleri sivil halkın üzerine rastgele ateş açmaya başladılar. Sonunda, Amerikan kaynaklarının rakamlarına göre **yaklaşık 45 bin Cezayirli Müslüman bu olaylar esnasında can verdi.** Tarihe Setif Katliamı olarak geçen bu olayları takiben Fransızların katı ve baskıcı rejimi tekrar uygulamaya konuldu. Tüm siyasi faaliyetler yasaklandı. Binlerce Cezayirli hiçbir gerekçe gösterilmeden tutuklandı. Cezayirliler bir kez daha sömürgecilerin zulmünü acı bir tecrübeyle görmüş oldu.

Setif katliamından sonra geçen on yıl, bağımsızlık hareketlerinin olgunlaşma süreci oldu. 1 Kasım 1954'de direnişçi güçler tarafından yayınlanan bir bildiri ile Cezayir halkı bağımsızlık ve hürriyet için ayaklanmaya davet edildi. Aynı yıl içinde kurulan Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) ve Ulusal Kurtuluş Ordusu (ALN) bağımsızlık hareketinin öncüleri oldu. Ulusal Kurtuluş Cephesi homojen bir yapı değildi ve şemsiyesi altında pek çok farklı siyasi görüşe sahip halk birleşmişti. FLN, Eylül 1958'de Kahire'de toplanarak Geçici Cezayir Hükümeti'ni kurdu.

Bu arada Fransa elbette zengin petrol ve doğalgaz yataklarına sahip olan Cezayir'i kaybetmek istemiyordu. Üstelik zengin doğal kaynakları olan bir Müslüman ülkenin varlığı hem Fransa'yı hem de diğer İslam karşıtı güçleri rahatsız ediyordu. Böyle bir devletin diğer Müslüman Afrika ülkeleri üzerinde "domino etkisi" oluştura-

Fransız askerleri tam 132 yıl boyunca, Müslüman Cezayir halkına yönelik kanlı katliamlar gerçekleştirdiler.

çağını hesaplayan Fransız yönetimi, yeni katliamlara yöneldi. Cezayir, bağımsızlığını ilan edene kadar pek çok köy Fransızlar tarafından yakıldı, okullar ve camiler yıkıldı. Binlerce insanın canına mal olan bu süreç esnasında 400 bin bağ sökülürken, binlerce hayvan da boğazlandı.

Ancak yıllarca Cezayir'i yakıp yıkmaktan, masum insanları katletmekten çekinmeyen Fransa, sonunda Cezayir halkının bağımsızlık azmi karşısında yenik düştü. Fransa

Cumhurbaşkanı Charles De Gaulle 1959 yılında Birleşmiş Milletler'de yaptığı bir konuşmada Cezayir'e bağımsızlık tanınacağını açıkladı. Tarihe Evian Anlaşması olarak geçen anlaşmayla FLN ve Fransa ateşkes ilan etti ve 1962 yılında Cezayir bağımsızlığına kavuştu. Sömürgeci Fransa'ya karşı 7.5 yıl boyunca verilen bağımsızlık mücadelesi, ardında çok ağır bir bilanço bırakmıştı: **1.5 milyon Cezayirli Fransa'nın şiddet uygulamaları sonucunda yaşamını yitirmişti.**

Fransa'nın uyguladığı tüm bu vahşetin, Allah'ın bizlere Kuran'da bildirdiği inkarcı ve bozguncu karakterin bir tekrarı olduğuna da dikkat etmek gerekir. Bir savaş sırasında savunmasız halkın tüm geçim kaynaklarını yok etmek, hayatlarını dahi devam ettiremeyecekleri bir kıt-

lık oluşturmak, onları yokluk ve sefalet içinde bırakmak, tarih boyunca tüm zalim yöneticilerin uyguladıkları bir yöntem olmuştur. Allah, Bakara Suresi'nde geçmişte ve günümüzde tüm zalim ve baskıcı yöneticilerin aynı yöntemi izlediklerine şöyle işaret etmektedir:

O, iş başına geçti mi yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)

Ancak unutulmamalıdır ki, bu bozgunculuğu yeryüzünde uygulayan insanlar ahirette hüsrarla karşılaşacaklardır. Kuran'da tüm Müslümanlar şöyle müjdelenmiştir:

İşte ahiret yurdu; biz onu, yeryüzünde büyülenmeyene ve bozgunculuk yapmak istemeyenlere (armağan) kılarız. (Güzel) Sonuç takva sahiplerininindir. (Kasas Suresi, 83)

Fransızların Cezayir Halkına Uyguladıkları İşkence

Fransız yönetiminin Cezayir'de uyguladığı politikayı dönemin Olağanüstü Yönetim Komutanı Jacques Massu'nun sözleri çok özlü bir şekilde ortaya koymaktaydı:

İşkence mi? Elbette işkence uyguluyoruz...

Dönemin *La Croix* dergisi muhabirlerinden Jacques Duquesne'nin dile getirdiği izlenimler ise çok daha tüyler ürpertici idi:

İşkence ve insanların kaybolması sorunları zihinleri devamlı bir şekilde meşgul etmekteydi. Erkekler, bazen de kadınlar tutuklanıyor ve daha sonra kendilerinden hiç haber alınamıyordu. Cesetlerinin taş bağlanarak denize atıldığı biliniyordu. Sayılarının genellikle 3 bini bul-

*duğu ileri sürülüyordu, ama Cezayir Belediye Başkanı Jacques Chevallier, 5 bin gibi bir rakamdan söz açmıştı. **Fransız askerlerin baskı ve sindirme yöntemlerine ırza saldırı ve köyleri ortadan kaldırma uygulamaları da dahildi.** Bir askerın anlattığına göre, hastabakıcı olarak görev yaptığı birliğinde hemen hemen her sabah gece boyunca işkence gören kişileri tedavi ediyordu. Hemen hemen her yerde en çok uygulanan işkence şekli ise bazen kadınların cinsel organları da dahil olmak üzere vücudun her yerine elektrotlar yerleştirilerek cereyan vermektir. Diğer işkence yöntemleri ise insanı yok etme amacını taşıyordu. **Kurbanın ya hortumla ağzının içine su sıkılıyor, ya tırnakları sökülüyor, ya başı su dolu küvete daldırılıyor ya da ayakları zorlukla yere değecek şekilde saatlerce bileklerinden asılı tutulması sağlanıyordu.** Ve daha başka yöntemler. Bütün bunları yazmak kolay değil. Ben bildiklerimin sadece çok az kısmını söyledim.*

Bağımsızlık Ne Değiştirdi?

Cezayir görünüşte 1962 yılında bağımsızlığını kazandı, ancak Müslüman halk için değişen pek birşey olmadı. Bağımsızlığın ilanı ile birlikte iktidarı ele geçiren Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) tam anlamıyla sömürgeci Fransa'ya bağlı bir organizasyona dönüştü. Bu parti 20. yüzyılda İslam dünyasında sıkça karşılaşılan bir geleneği sürdürdü ve baskıcı bir rejim oluşturdu. Bu baskıcı rejimin yöneticileri iktidarı boyunca ülkenin başta doğalgaz ve petrol olmak üzere zengin doğal kaynaklarını sömürdü. Bu nedenle iktidarı boyunca FLN yöneticileri ve onların yandaşları büyük servet elde ederken halk da gittikçe fakirleşti. Ancak Müslüman halka karşı uygulanan tüm bu baskı ve sömürü politikası bir yandan da kendi sonunu hazırlıyordu.

Cezayir'deki tüm bu gelişmeler halkın bir dizi gösteri, boykot ve protesto ile kızgınlığını dile getirmesine ve iktidarı zorlamasına neden oldu. Tek partili sisteme karşı, çoğulculuk ve serbestlik isteyen sesler yükseldi. Bunun sonucunda 1989 yılında çok partili sisteme geçildi. Bunun ardından yapılan yerel seçimlerde İslami Kurtuluş Cephesi (FIS) büyük bir başarı kazandı.

Genel seçimler 26 Aralık 1991 tarihinde yapıldı. Seçim iki turluydu. 30 Aralık 1991 günü sonuçlar açıklandı. FIS 232 sandalyeden 188'ini kazanarak ezici bir üstünlük sağlamıştı. İktidar partisi FLN ancak 15 parlamenter çıkarabilmişti. Seçimlerin ikinci turu yalnızca bir formalite olarak gözüküyordu. İkinci turdan da FIS'in zaferle çık-

1998 yılında gerçekleşen Sidi-Hamed katliamında yaklaşık 350 kişi hayatını yitirdi. (Solda)

1997 yılında Moussa bölgesinde kimliği bilinmeyen kişiler tarafından 300 kişi öldürüldü. Alttaki resimde sokaklara yayılan cesetleri tanımaya çalışan yakınları görülmektedir.

çağı kesindi. Ancak ülkedeki baskıcı yönetim buna müsaade etmedi. Genelkurmay Başkanı Halid Nezzar'ın önderliğindeki ordu, birbirini izleyen ilginç olaylar sonucunda bir askeri darbe ile iktidarı ele aldı. Bu arada darbeyi sözde meşrulaştırmak için pek çok provokasyon ve yalan haber de üretilmişti. Başbakan, seçim sonuçları belli olmadan önce "seçimler sükunet ve güven içerisinde geçti" gibi açıklamalar yaparken, sonuçlar belli olduktan sonra "seçimler yeteri derecede özgür ve hilesiz geçmedi" şeklinde bir açıklamada bulunarak kendince FIS'in seçimde hile yaptığını ya da zor kullandığını ima etmişti.

Darbenin gelişimi de oldukça ilginçti. Birbirini izleyen olaylar darbenin önceden planlanmış ve uygulamaya konmuş bir senaryo olduğunu gösteriyordu. Darbeden sonra ise dünyaya verilen telkinin aksine, Müslümanlar bir "iç savaş" başlatmadılar. İç savaşı başlatanlar, darbeyi yapanlardı. İslami Kurtuluş Cephesi, bütün tarafları güç kullanmaksızın, barışçı ve sağlıklı yollara başvurmaya davet etti. Ancak iktidarın cevabı FIS'in binlerce üye ve taraftarını tutuklayıp, hapisanelerde onlara en ağır işkenceleri yapmak oldu. Başlangıçta olaylara barışçı yollardan, serinkanlı bir şekilde yaklaşan FIS ve taraftarları artan baskı ve adaletsizlikler dolayısıyla bu tutumlarını terk etmeye başladılar. Bir grup kendilerine karşı güvenlik güçlerinin düzenlediği silahlı saldırılara karşı silahla kendilerini savunmaya başladılar. Sonuçta Cezayir bir iç savaş yaşamaya başladı.

Cezayir İç Savaşı'nı Kim Yönetiyor?

Cezayir'deki iç savaşta tek bir hedef vardı: Müslümanların gücünün gerekirse fiziksel imha yoluyla ortadan kaldırılması. Bunun için "anti-terör timleri" adı altın-

da ölüm mangaları oluşturuldu. Bu mangalar hedef olarak seçtikleri Müslümanları fail-i meçhul yöntemiyle öldürdüler. İtirafçı bir Cezayir polisi bu "fail-i meçhul" yönteminin örneklerini anlatmış, özel timlerin hedef **Müslümanların kapısını çalıp, kapıyı açana kurşun boşalttıklarını haber vermişti.** 1984-88 yılları arasında Cezayir'de başbakanlık yapan Prof. Dr. Abdülhamid İbrahimi de Müslümanlara karşı girişilen savaşın yöntemlerini şöyle anlatmıştı:

*Ocak 1992'deki hükümet darbesinden beri pek çok masum insan aralarında öğretmenler, mühendisler, avukatlar, doktorlar, öğrenciler olmak üzere keyfi olarak tutuklandılar, insanlar yargılanmadan gözetim kamplarına gönderildiler veya insanlık dışı şartlar altında hapisanelere atıldılar. Daha da ötesi her gün genç **Cezayirliler hiçbir sebep olmaksızın idam mangaları tarafından öldürülüyor. Tek sebep rejim için potansiyel bir tehlike olarak görülmeleri.***

Tüm bu yaşananların yanı sıra eski başbakan Abdülhamid İbrahimi'nin "Tüm terör olayları hemen Müslümanların üzerine atılıyor. Oysa Müslümanlar katliamlarla hedefe ulaşamayacağını biliyorlar" sözleri ile birlikte dikkat çektiği bir başka husus daha var. İbrahimi bu sözlerinin ardından Cezayir'deki devlet terörünün asıl olarak Fransa'dan yönetildiğini ve 1962'de Cezayir bağımsızlığına karşı kurulan kontrgerilla örgütü OAS'in eski elemanları tarafından örgütlendiğini vurgulamıştı.

Bugün ise petrol ve doğalgaz yatakları gibi zengin doğal kaynaklara sahip olan Cezayir'de hala huzur ve barış sağlanmamıştır.

SOMALİ

İç Çatışmaların Ortasındaki Fakir Ülke

Somali dendiğinde çoğu insanın aklına gazetelerde görmeye alıştığı felaket haberleri gelir. Milyonlarca insanın karşı karşıya kaldığı açlık felaketi, kolera gibi salgın hastalıklar, susuzluk, iç çatışmalar, kabile savaşları, siyasi istikrarsızlık adeta Somali halkının hayatının bir parçası olmuştur. İnsani yardım örgütlerinin yaptıkları yardımlar halkın içinde bulunduğu durumu çözmekten çok uzaktır; sadece anlık çözümler içermektedir. Ülkedeki huzuru sağlama bahanesiyle yapılan siyasi müdahaleler ise huzur ve barışı sağlamaktan ziyade, kaosu ve çatışmaları artırmaktadır.

Somali, 19. yüzyılda İngiltere tarafından sömürgeleştirilmeye başladı. Bu dönemden sonra Müslüman Somali halkı savaşlar, çatışmalar, açlık ve salgın hastalıklar gibi felaketlerden kurtulamadı.

Uzun süren bir sömürge döneminden sonra 1960 yılında bağımsızlığını kazanan Somali'nin Cumhurbaşkanlığına Aden Abdullah getirildi. Ancak Somali'de adil ve istikrarlı bir yönetim kurulmasına ve güçlenmesine izin verilmedi. 1969 yılında bir darbe ile iktidarı ele geçiren Tümgeneral Muhammed Siad Barre parlamentoyu dağıtarak, tüm siyasi partileri kapattı. Gerçekleştirmeye çalıştığı sosyalist düzen için en büyük fikri muhalefetin İslam dini olduğunu düşünen Siad Barre, **İslami kitapların, dergi ve gazetelerin yayınlanmasını yasakladı.**

Yasağa karşı çıkan birçok Müslüman düşünür ve alimi idam ettirdi.

1991'de ülkede başlayan iç çatışmaların ardından can güvenliği gerekçesiyle ülkeyi terk eden Barre'nin ardından büyük bir iç savaş başladı. **İç savaş sırasında çoğunluğu Müslüman 1 milyon Somalili çeşitli Afrika ülkelerine göç etmek zorunda kaldı.**

Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nun 1992 yılında almış olduğu bir kararla ABD komutasında 30 bin BM askeri Somali'de bir üs kurdu. Yerli halktan yoğun bir tepki alan BM, 1994 yılında Somali'den çekilmek zorunda kaldı. Ancak ardında 7.000'den fazla ölü ve çok daha büyük bir kaosun içine düşmüş bir ülke bırakıyordu.

Günümüzde ise bölgede kabileler arasında iç savaş çeşitli aralıklarla sürmekte, her gün bu nedenle insanlar hayatlarını kaybetmektedir. 8 milyon nüfusa sahip olan

Milyonlarca insanın karşı karşıya kaldığı açlık felaketi, kolera gibi salgın hastalıklar, susuzluk, iç çatışmalar, kabile savaşları, siyasi istikrarsızlık adeta Somali halkının hayatının bir parçası olmuştur.

ülkenin en büyük sorunu ise açlık ve sefalettir. 2000 yılında açıklanan BM Gıda ve Tarım Örgütü FAO'nun raporuna göre Somali halkının %75'i yetersiz beslenmekte ve ardı ardına gelen sel felaketleri ise ülkeyi çok daha büyük bir açlığın eşiğine getirmektedir.

Unutulmamalıdır ki, dünyada açlık genel kanaatin aksine çözümsüz bir problem değildir. Dünya kaynaklarının eşit bir şekilde dağıtılması, gelişmiş ülkelerdeki yüksek teknolojinin tüm insanların hizmetine sunulması, ihtiyaç fazlası üretilen malların israfının engellenip yardım amaçlı kullanılması çözüm yollarından sadece bir kısmıdır. Ancak günümüzde açlık, salgın hastalıklar gibi sorunlarda kesin bir çözüme ulaşılamamasının altında yatan neden, yine bencillik, kişisel çıkarlar, hırslar ve umursamazlık gibi ahlaki bozukluklardır.

Dünyaya hakim olan dinsiz kültür, insanları fedakarlık ve yardımseverliğe değil, bencillığe sürüklemektedir. Bu kültür, dünyanın genelinde e aşırı fakirler ve aşırı zenginler meydana getirmektedir. Allah Kuran'da yoksulları ve muhtaçları doyurmayan, aksine onları hor gören insan modelinin "dini yalanlayanlar" olduğunu şu şekilde açıklamaktadır:

Dini yalanlayanı gördün mü?

İşte yetimi itip-kakan;

Yoksulu doyurmayı teşvik etmeyen odur. (Maun Suresi, 1-3)

Dolayısıyla, dünyanın kurtuluşu da, dini yalanlayan değil, dine samimiyetle inanan ve dine göre hükmeden insanların yeryüzüne hakim olmasındadır. Bu nedenle, İslam dünyasının güçlenmesi ve dünyada söz sahibi olması, mazlum Müslümanlar için olduğu kadar, dünyanın diğer mazlum insanları için de bir kurtuluş olacaktır.

SUDAN

Çatışmalardan ve İç Savaşlardan Kurtulamayan Bir Ülke

Sudan'ın en önemli sorunlarından biri, ülkede on yıllardır süren kuzey-güney çatışmasıdır. Bu hem dini hem de etnik bir çatışmadır. Ülkenin kuzeyinde Müslüman Araplar yaşar. Güneyde ise Hıristiyan Afrikalılar çoğunluktadır. Bu dini ve etnik farklılık, ülkenin sınırlarını masa başında üreten İngiliz sömürge yönetiminin bir mirasıdır. 1960'lı yıllardan bu yana, güneyli Hıristiyanlar, kuzeydeki Müslüman Arapların denetimindeki Hartum yönetimine karşı örgütlü bir ayaklanma halindedirler. Ayaklanma, Anya-Nya adlı Hıristiyan örgütü tarafından yönetilmektedir.

Tahmin edilebileceği gibi Anya-Nya ayaklanmasını destekleyen güçlerin başında İsrail gelmektedir. Benjamin Beit-Hallahmi, *The Israeli Connection* isimli kitabında **İsrail'in Güney Sudanlı isyancı güçleri 1960'lı yıllardan bu yana desteklediğini** bildirmektedir. Buna göre İsrail, o tarihlerden başlayarak Anya-Nya hareketine silah yardımı ve askeri eğitim vermişti. Mossad, komşu ülkeler Uganda, Çad, Etiyopya ve Kongo'daki istasyonları aracılığıyla Güneyli ayaklanmacılarla bağlantı kurmuş, Torit kentindeki Mossad merkezinde 30 kadar Anya-Nya gerillası özel eğitimden geçirilmişti. İsrail 1970 yılında Sudan'ın güneyindeki Uganda ile bir anlaşma yaparak, Uganda-Sudan sınırını rahatlıkla kullanma ve Anya-Nya'ya destek verme imkanını genişletmişti. Eski bir Alman gerillası

Rolf Steiner'ın söylediğine göre, İsrail, Güney Sudanlı ayaklanmacılara destek veren en önemli güçtü.

1989 yılına kadar çok çalkantılı bir siyasi dönem geçiren Sudan'da, o yıl yönetimi, genel başkanlığını Hasan Turabi'nin yaptığı Müslüman Kardeşler örgütü ele aldı. O tarihten sonra da Hasan Turabi önderliğinde İslami devlet sistemi kuruldu. Ve Sudan Parlamentosu'nun İslam kanunlarını yürürlüğe koymasının ardından, güneydeki Anya-Nya hareketi SPLA (Sudan Halk Kurtuluş Ordusu) adı altında yeniden ayaklanma başlattı. SPLA lideri John Garang, Sudan yönetimi ile masaya oturmak için ilk önce, "İslam kanunlarının yürürlükten kaldırılması" şartını öne sürdü. Parlamento böyle bir ön şartı kabul etmeyince olaylar daha da şiddetlendi. İslami rejime karşı yürütülen bu ayaklanma pek çok ülke tarafından desteklendi.

İslami rejime karşı yeniden başlatılan ayaklanmanın en büyük destekçisi ise eskiden olduğu gibi yine İsrail oldu. Turabi, ayrılıkçıların silahları hangi yollardan sağladığı sorusuna **"Ne yazık ki İsrail ve bazı komşularımız bizimle savaşmaları için Garang'ı silahlandırıyor"** demişti. Zamanla ortaya çıkan bilgiler, Hıristiyan ayaklanmacılara Protestan ve Anglikan kiliseleri tarafından tabutlar içinde getirilen silahların asıl kaynağının İsrail olduğunu ortaya çıkardı.

Sudan'da Açlık Oyunu ve "Terörist Ülke" Aldatmacası

Şu an Batılı devletler Sudan'daki İslami rejime karşı etkili bir savaş açmış durumdadır. Sudan'a bu cepheden açılan savaşın da iki ayrı boyutu var: Biri açlık oyunu, öteki "terörist ülke" kavramı.

Aslında Sudan, doğal kaynaklar yönünden son dere-

ce zengindir. Ülkede uranyum, altın ve petrol yatakları vardır, topraklar da son derece verimlidir. Ancak uzun yıllardır süren iç savaş nedeniyle Sudan, bugün oldukça fakir bir ülke konumundadır. Nil nehrinin kolları sayesinde çok zengin su kaynaklarına sahip olan bölgede 1,5 milyon dönüm araziye sulayacak ve Sudan'ı elektrik enerjisi yönünden zengin konuma getirecek iki büyük baraj projesine başlandı. Ama Sudan, bu çabalar sonucunda elde ettiği ürünleri pazarlayamadı. Çünkü ABD tarafından "terörist ülke" ilan edilmişti ve üzerinde ekonomik ambargo vardı.

Kısacası ABD, IMF gibi örgütler aracılığıyla Sudan'ın kalkınmasını engellemiş ve halen de engellemektedir. Öte yandan, son dönemlerde sık sık Batı basınında Sudan'da büyük bir açlık yaşandığına dair haberler çıkmaktadır. Oysa ülkede açlık yaşanan tek bölge, merkezi otoriteye isyan eden güney Sudan'daki bazı bölgelerdir.

Amerika önce "Sudan'da açlık var" propagandası yaparak hükümeti sorumlu gibi göstermekte, sonra da açlık çeken Sudan'a gıda yardımı yaptığını söyleyerek kendi propagandasını yapmaktadır. Ancak Amerika'nın yol aldığı yardım malzemelerini yerinde görenler, gıdaların ancak hayvanların yiyebileceği kadar kalitesiz olduğunu söylemektedirler.

ABD bir yandan da Sudan'ın "terörist bir devlet" olduğu, terörizmi desteklediği yönünde propaganda yapmaktadır. Tüm bu propagandalar yoluyla Sudan'a da Somali benzeri bir askeri müdahale düşünülmektedir. İslami rejime karşı girişilecek olan bu muhtemel saldırı, "insani yardım" gibi süslü sloganlar ve "terörist bir yönetime karşı barışçı müdahale" gibi aldatıcı bahaneler kullanılarak yapılmak istenmektedir.

ÖZBEKİSTAN

Eski Komünist Kadrolar, Müslümanlara Zulme Devam Ediyor

Son dönemlerde Kafkasya da, İslam dünyasının yeni cephelerinden biri haline geldi. Sovyetler Birliği'nin dağılışının ardından bağımsızlıklarını kazanmaya başlayan Müslüman-Türk Cumhuriyetler, kısa sürede Rus yayılmacılığıyla karşı karşıya kaldılar. Rusya, gerçekte Sovyet döneminden kalma komünist kadrolarla ve aynı zihniyetle yönetiliyordu ve Orta Asya'yı arka bahçesi olarak görmeye devam etti. Bu "arka bahçe"yi düzenlemek için de, bölgedeki İslam karşıtı yönetimlerle ittifak kurma yolunu seçti.

Özbekistan'daki Anti-İslami Baskılar

Özbekistan yıllardır iç çatışmalarla boğuşmaktadır. Ülke ekonomisi çok büyük bir darboğaz yaşamakta ve Özbek halkı kıtlıkla mücadele etmektedir. Ülkesindeki en ılımlı muhaliflere bile yaşama hakkı vermeyen Kerimov yönetimi ise bu çatışmaların tam merkezinde yer almaktadır.

Sovyetler Birliği'nin dağılışının ardından bağımsızlıklarını kazanmaya başlayan Özbekistan gibi Müslüman cumhuriyetlerin bazıları bağımsız bir çizgi izlemeye çalıştı. Ancak bu devletler Rusya'nın çeşitli girişimleri ve "entrika"ları ile karşılaştı. Rus yönetimine olan yakınlı-

ğıyla tanınan Özbekistan Cumhurbaşkanı İslam A. Kerimov ülkesindeki İslami duyarlılığı olan tüm güçlere karşı şiddetli bir savaş açmıştır. Kerimov'un Özbekistan'daki baskıcı yönetimi nedeniyle şu an zindanlarda elli binden fazla kişi bulunmaktadır. Özellikle de şehir merkezlerinde patlayan bombalardan sonra Kerimov, ülke genelinde binlerce insanı hapsedirmiş, dini eğilimi olan herkesi terörist olarak nitelendirmiş ve insan hak ve özgürlüklerini yok sayan bir yönetim uygulamaya koymuştur. Fakat onun bu baskıcı politikası, değil çatışmaları önlemek aksine daha da şiddetlendirmiş ve muhalefetin daha da güç kazanmasıyla sonuçlanmıştır. Açıktır ki Kerimov'un bu politikasının ardında, Kremlin'in yıllardır süregelen -ve Çeçen-Rus savaşıyla birlikte tüm dünyaya duyurulan- İslami uyanış korkusu yatmaktadır.

Rusya, Orta Asya'daki İslami Uyanıştan Rahatsızlık Duymaktadır

80'li yıllarda Türk Devletleri'nde başlayan dini uyanış Kremlin'i rahatsız etmişti. Özellikle de Gorbaçov yönetimi, dini duyguların güçlenmesinden büyük kaygı duyuyordu. Bu politika o dönemin gazetelerine sık sık yansıyor, Kremlin yönetimi tarafından alınacak tüm önlemler de tarif ediliyordu. O dönemde *Cumhuriyet* gazetesinde, Dünyaca ünlü *Time* dergisinden alıntı yapılarak hazırlanan bir haberde Gorbaçov'un açıklaması detaylı olarak yorumlanmıştı:

Time dergisi, geçen yıl Kasım ayında, Sovyet Lideri Mihail Gorbaçov'un Özbekistan'ın başkenti Taşkent'te yaptığı açıklamada, ilk kez 'dinsel gösterilere karşı ateist propagandaya hız verme gereğinden' söz ettiğine dikkati çekerek, Orta Asya Cumhuriyetleri'nde İslam'ın gücü-

nü korumasının Sovyet yöneticilerini giderek kaygılandırdığını belirtiyor. **Dergiye göre, Müslüman dünyada radikal İslam akımının, Sovyetler Birliği'ndeki Müslüman Cumhuriyetlere de sıçramasından korkuyor.**

Time dergisi Moskova'nın pratikte kilise, sinagog ve camilere sınırlamalar getirdiğini ve 'inananlara' karşı bir baskı politikası uyguladığını öne sürüyor. Yine *Time*'a göre, **Sovyetler'de 18 yaşından küçük gençlerin dini eğitim görmesi yasak. Dergi, Hıristiyanlar için durumun daha istikrarlı olduğunu belirtiyor.**

Time, İslam'ın Moskova için özel bir sorun ve özel bir kaygı kaynağına dönüştüğünü bildiriyor. *Time*, **Sovyetler Birliği'nde halen 300-500 yasal olarak kayıtlı cami bulunduğunu bildiriyor ve Ekim Devrimi'nden önce ülkede 24 bin cami olduğuna işaret ediyor.**

Bu olguya ek olarak, Orta Asya Cumhuriyetleri'nde İslam'ın etkisinin giderek yayılması da Sovyet liderini düşündüren başka bir konu. Örneğin, *Pravda* gazetesinde çıkan bir yazıda, Özbekistan Cumhuriyeti'nde, İslam öğretilerine karşı, ateist propagandaya yeterince ağırlık verilmediğinden yakınıldı.

Tacikistan'da ise yüksek düzeydeki bir yetkili, izinsiz vaz veren hocaların sayısının artmasından yakınıyor. *Herald Tribune*'e göre, **Orta Asya Cumhuriyetleri'nde İslam etkisini giderek artırırken, yeraltı İslam faaliyetleri de yoğunlaşıyor.** Sovyet yetkilileri, son zamanlarda radikal İslam akımının da, Orta Asya Cumhuriyetleri'ni etkileme olasılığından kaygılanıyorlar.

Fakat Gorbaçov'un ısrarla uygulattığı "dinsizlik propagandası" sonuç vermekten uzaktı. Güçlü bir yeraltı zenginliği üzerinde yüksek nüfuslu bir İslami güç, gittik-

çe büyüyordu. Bu İslami uyanışı durdurma görevi bu kez yeni Rus hükümetlerine düşüyordu. Kerimov yönetiminin ülkede estirdiği hava, bu ittifakın başarılı olduğunun önemli bir delilidir. Çünkü Helsinki İnsan Hakları Komitesi'ne bağlı olan Orta Asya'da İnsan Haklarını Savunma Örgütü'nün verdiği bilgilere göre Özbekistan'da zindanları dolduranların sayısı 50.000'i bulmaktadır. Buna göre 25 milyon nüfuslu ülkede her 500 kişiden biri dindar kimliği nedeniyle zindanda.

25 milyon nüfuslu Özbekistan topraklarında her 500 kişiden biri dindar kimliği nedeniyle zindanda.

Zulmün Sorumlusu: Kuran Ahlakından Uzak Yöneticiler

Din ahlakının yaşanmadığı bir ortamda huzurun, barışın ve güvenliğin sağlanması mümkün değildir. Gün geçtikçe dini kimliklerinden uzaklaşma tehlikesiyle karşı karşıya olan kimi Orta Asya ülkelerinde de bu nedenle bir refah oluşması mümkün değildir. Dinin getirdiği güzelliklerin yerine, komünist ve materyalist ideolojinin bir toplumda yaygınlaştırılması, geçmişteki örneklerinde de gördüğümüz gibi bir ülkeye ancak yıkım getirir. Çünkü din ahlakının olmadığı bir ortamda başa geçen yöneticiler adaleti, yardımlaşmayı, barışı değil, çıkarıcılığı, bencilliği ve baskıcı bir yönetimi tercih etmektedirler. Allah bir ayetinde bu ahlaktaki insanların oluşturdukları tehlikeye şöyle dikkat çekmiştir:

O, iş başına geçti mi yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)

Görüldüğü gibi, Allah'ın kitabına uyulmadığı müddetçe, yukarıdaki ayette söz edilen insanlar var olacaktır. Oysa Allah'tan korkan insanların yönettiği bir ülkede çok büyük bir dayanışma, yardımlaşma ve adalet hakim olur. Hiç kimsenin bir başkasına haksızlık yapmasına izin verilmez, her insanın her türlü ihtiyacı giderilir, sürekli yeni çözümler ve hizmetler üretilir. Halkın refahı ve huzuru için tüm imkanlar seferber edilir. İslam ahlakını yaşayan insanlar her türlü hizmeti karşılıksız yaparlar. Allah rızası için yapılan hizmetin, emeğin, yardımın karşılığı ise dünyada değil, ahirette beklenir.

AFGANİSTAN

Komünizmin Vahşetinden Bitmek Bilmeyen Savaşlara

Halkının %99'u Müslüman olan Afganistan, 18. yüzyılın başlarına kadar sürekli el değıştirdi. 1736 yılında İran'da tahta çıkan Nadir Şah birkaç yıl içinde Afganistan'ı topraklarına kattı. Nadir Şah'ın bir ayaklanma sırasında öldürülmesinden sonra kurduğu devlet, iç çatışmalara sürüklendi ve topraklarını büyük bir hızla yitirdi. Nadir Şah sonrasında baş muhafız Ahmet Han Abdali bazı aşiretler tarafından şah seçildi ve Ahmed Şah Dürrani adıyla hükümranlığını tüm Afganistan'a kabul ettirdi. Egemeliđi Keşmir'den Delhi'ye Ceyhun'dan Umman denizine kadar öyle genişledi ki, Afgan İmparatorluğu 18. yüzyılın ikinci yarısında Osmanlılar'dan sonra en büyük İslam devleti oldu.

Ancak kısa süreli bir ömrü olan İmparatorluk büyük bir iç savaşın içine sürüklendi. Bu iç karışıklıklardan faydalanan İngiliz kuvvetleri Afgan topraklarını işgal ettiler. Bu dönemden sonra İngiltere ve Rusya'nın dış müdahaleleri nedeniyle bir türlü uzun soluklu bir yönetime kavuşamayan ve iç çatışmalardan kurtulamayan Afganistan, 1929 yılında iktidara gelen Muhammed Nadir Han döneminde kısa süreli bir istikrar sağladı. Ancak Rusya Afganistan'ın iç işlerine sürekli müdahale ediyor, iktidardaki yönetimleri kontrol altında tutmayı istiyordu. Bu ilişki o kadar güçlüydü ki, Rusya'daki Bolşevik yönetimini ilk tanıyan ülke Afganistan olmuştu.

Sovyetler Birliği'nin de etkisiyle 1973 yılında bir darbe gerçekleşti. Bu tarihten itibaren Marksist bürokrat ve subaylar Afganistan yönetiminde etkili olmaya başladılar, önemli görevlere getirildiler. Ancak Davud Han Rus etkisinden kurtulup, İslam ülkeleriyle yakınlaşmak istiyordu. Pakistan'la yaptığı anlaşmalar, ülkede etkinliği artan komünist örgütlerin birleşmesine neden oldu. İslam ülkeleriyle olan bu yakınlaşma Rusya'nın tepkisiyle sonuçlandı. 1978 yılında ordudaki komünist generallerin ve bazı komünist sivillerin organize ettiği Sovyet destekli kanlı bir darbe gerçekleşti. Darbeciler ülkeyi komünist bir rejimle yöneteceklerini ilan ettiler. *Komünizm'in Kara Kitabı* isimli eserde Afganistan'daki komünist rejimin din düşmanlığı şu şekilde anlatılmaktadır:

Kısa bir süre sonra komünist hükümet din karşıtı bir kampanya başlattı. Kuran halka açık meydanlarda yakıldı. Dini yetkililer (imamlar) tutuklandı ve öldürüldü. Şii nüfus içinde çok etkili bir dinî grup olan Müceddediler Aşireti'nden bir gecede, 6 Ocak 1979'da, aynı soydan gelen 130 erkek katledildi. Her din, her mezhep için dini ibadet yasaklanmıştı.

Afgan komünistler aslında Sovyetler Birliği'nin paralı birer maşasından başka bir şey değildiler. İktidarda kaldıkları kısa zaman zarfında, büyük bir terör uyguladılar. Aynı kaynakta bu terörün bir örneği şöyle anlatılmaktadır:

1979 Martı'nda Kerala köyü... 1.700 yetişkin ve çocuk, köydeki erkek nüfusun tamamı meydana toplandı ve yakından nişan alınarak otomatik silahlarla tarandı; ölümler ve yaralılar bir buldozer yardımıyla üç ayrı çukura üst üste gömüldü. Kadınlar korku dolu gözler-

le, uzun dakikalar boyunca kapanan çukurların oluşturduğu tepeciklerin sarsıldığını gördü: Diri diri gömülenler dışarı çıkmaya çalışıyordu. Sonra sarsıntılar kesildi. Anaların ve dulların hepsi Pakistan'a gitti. Terör Kabil kentini de sarmıştı. Kentin doğusunda bulunan Pole Çarkı Cezaevi, toplama kampına dönüştürüldü. Cezaevi Müdürü Seyid Abdullah mahkumlara şöyle bir açıklama yaptı: "Sizler çöp haline getirilmek için buradasınız."

Yazar Michael Barry *La Resistance Afghane* (Afgan Direnişi) isimli kitabında, bu cezaevi müdürünün diğer uygulamalarını şöyle anlatmaktadır:

*İşkence en geçerli yöntemdi. Cezaevinin en büyük cezası, diri diri lağım çukuruna atılmaktı. Bir gecede onlarca mahkum yüzlerce nedenle idam edilirdi; cesetler ve can çekişen bedenler buldozerler yardımıyla üst üste gömülürdü. Stalin'in cezalı halklar için uyguladığı yöntem yeniden kullanılmaya başlandı. 15 Ağustos 1979'da Hezarelerden 300 kişi direnişe destek verdikleri gerekçesiyle tutuklandı; 150'si **buldozerler yardımıyla diri diri gömüldü, öteki 150'si benzine bulanarak canlı canlı yakıldı.** 1979 Eylülü'nde cezaevi yönetimi 12.000 mahkumun öldürüldüğünü kabul etti. Pole Çarkı, Cezaevi'nin müdürü duymak isteyenlere şöyle diyordu: **"Yalnızca bir milyon Afganlıyı sağ bırakacağız, sosyalizmi kurmak için bu kadar adam yeter."***

Afganistan'daki tüm iç karışıklık, Sovyetler Birliği'nin önceden planladığı bir gelişmeydi. Sovyet yönetimi, Afganistan'daki komünistlere darbe yaptırmayı, sonra da bu sözde "demokratik" rejimi korumak bahanesiyle ülkeyi işgal etmeyi önceden kararlaştırmıştı. Moskova'yı bu plana iten neden ise, bugün pek çok siyasi tarihinin kabul ettiği üzere, o dönemde giderek yayılan İslam'ın

komünistler tarafından bir tehlike olarak görülmesi idi.

Sonunda komünist Afgan rejimine karşı Müslüman mücahitlerin düzenlediği direnişi bahane eden Kızıl Ordu, 27 Aralık 1979'da Afganistan'ı işgal etti ve tam 10 yıl işgalci bir güç olarak ülkede kaldı. Mücahit grupların Kızıl Ordu'ya karşı başlattığı haklı direnişi ise, en zalim ve acımasız yöntemlerle bastırmaya çalıştı. Bir Afgan direnişi, Kızıl Ordu'nun yöntemlerini şöyle anlatıyordu:

Sovyetler bir eve saldırdılar mı, o evdeki kadınları öldüresiye döver, onlara tecavüz ederdi. Ne yazık ki bu barbarlık içgüdüsel olarak değil, programlanmış olarak gerçekleşiyordu; böyle eylemler yaparak toplumumuzun temellerini yıkıyorlar ve bunu çok iyi biliyorlardı.

Kızıl Ordu, Afganlı Müslümanlara karşı en alçakça yöntemleri kullandı: Afgan çocuklarının oyuncak sanarak ellerine almalarını sağlamak için "oyuncak şekilli mayınlar" yapılıyor, yakalanan mücahitlere korkunç işkenceler uygulanıyor, sivil halk tereddütsüz bombalanıyordu.

Mart 1987'de Newsweek dergisi Avusturyalı Profesör Fex Ermacora ile bir röportaj yaptı. Bu röportajda Ermacora, BM'nin Rusya'nın Afganistan'daki vahşetini gizlediğini belirterek şöyle demiştir:

Görgü şahitlerine göre Rus askerleri, Afganlıları evlerinden alarak gırtlaklarını süngülerle doğramaktadır. Çocuk, yaşlı demeden bütün köy halkını meydana toplayıp canlı olarak, üzerlerine benzin döküp yakmaktadır. Kadın ve kızların ırzlarına tecavüz edildikten sonra helikopterlere bindirilip çırılçıplak edilerek aşağıya atılmaktadır. Su kuyuları zehirlenmekte, hayvanlar kurşunlanmakta, tahıl ve erzak ambarları yağmalanmakta, meyva ağaçları kesilmekte, dini kitaplar, camiler ve tür-

beler yakılmakta, böylece köylülerin mücahitlere destek sağlamaları engellenmek istenmektedir. Ruslar 1980'den bu yana yüz binlerce Afganlı çocuğu, Rusya'daki ideolojik okul ve kamplarda komünist militan olarak yetiştirmektedirler.

Rus yönetiminin vahşetlerden biri de Lağman katliamıdır. Kabil'in kuzeydoğusundaki bu güzel kentin tüm köyleri haritadan silindi. Nüfusun hemen hemen tamamı öldürüldü. Sadece Karga bölgesinde, çoğu kadın ve çocuk olmak üzere 1.500 kişi öldürüldü. Sadece insanlar değil, köpeklere varıncaya kadar tüm hayvanlar da öldürülmüştü. Tüm evler yağmalandı, mutfaktaki çay ve şekerlere kadar gasp edildi. Kızıl Ordu askerleri, içinde kadın ve çocukların bulunduğu baraka evlerin üzerinden tanklarla geçtiler. Ceset parçaları tankların zincirleri arasında göze çarpıyordu.

10 yıl süren Kızıl Ordu işgalinin sonunda, on binlerce ölü, bir o kadar da sakat geride kaldı. Bugün Afganistan, dünyanın en çok takma kol ve bacak imal edilen ülkesidir. Çünkü Kızıl Ordu'nun mayınları on binlerce Afgan gencinin kolsuz ve bacaksız kalmasına neden olmuştur.

Sovyetler'in geri çekilmesinden sonra ise, istikrarsızlığa sürüklenen Afganistan, kanlı bir iç savaşa tutuştu.

1998 yılında iktidarı ele geçiren Taliban yönetimi ile birlikte siyasi bir düzen ve toplumsal barış ve huzur sağlanamadı ve bugün de halen Afganistan'daki iç karışıklıklar aynı şekilde devam ediyor. Kısacası, 1970'lerde Moskova'nın kışkırtmasıyla başlayan vahşet, çeyrek asır boyunca Afganistan'a büyük acı ve zulüm yaşattı ve yaşatmayı sürdürüyor.

IRAK

Ortadoğu Faşizmi: Saddam Hüseyin

Nüfusu yaklaşık 25 milyon olan Irak'ta farklı dini mezhepler ve etnik kökenler yaşamaktadır. Nüfusun %95'ini oluşturan Müslümanlar, yıllardır türlü baskılar, eziyetler, işkenceler ve korkular altında yaşamaktadır. Irak'ın Müslüman nüfusunu ezen, katleden ve sefaletle mahkum eden en önemli etken ise, Saddam Hüseyin'in "faşist" olarak tanımlanabilecek dikta rejimidir.

1979'da devlet başkanlığını ele geçiren Saddam Hüseyin, o günden bu yana ülke içinde dindarların siyasal ve sosyal yaşamda hiçbir faaliyette bulunmasına izin vermemektedir. 5.000 Müslüman Kürtün kimyasal silahlarla katledildiği Halepçe katliamının mimarı olan, 1980 yılında İran-Irak savaşını başlatarak hem komşu ülkenin hem de kendi ülkesinin insanlarına büyük acılar çektiren, 1990'da ise Kuveyt'i işgale kalkan Saddam'ın, çeşitli dönemlerde İslami konuşmalar yaparak Müslümanların desteğini tekrar kazanmaya çalışması ise iki yüzlü bir politika değişikliğinden başka bir şey ifade etmemektedir.

Saddam'ı Irak'ın başına getiren olaylar, bir darbe ile başladı. 1963 Şubatı'nda, kendilerine "Baas" (Diriliş) Partisi adını veren bir grup subay ve sokak militanı, o zamana kadar iktidarda bulunan Albay Kasım'ı devirdiler. Bu militanların arasında, darbe günü Albay Abdülkerim Kasım'ı öldürmek için görevli olan altı kişilik timin de üyesi olan genç bir adam dikkat çekiyordu: Saddam Hüseyin el-Tikriti. Saddam, darbenin hemen ardından **Baas**

yönetimi tarafından terör ve suikastlerden sorumlu özel bir grubun başına getirildi. İlk yaptığı iş ise, darbe muhaliflerini sorgulamak için yeni işkence yöntemleri geliştirmek oldu. Baas'ın, saray darbesi ile doğan bu iktidarı aynı yılın Kasım ayında sona erince, Saddam Hüseyin'in işkence merkezi ortaya çıkarılmıştı. İşkence merkezi, Saddam'ın özel icadı olan korkunç işkence aletleriyle doluydu.

Baas 17 Temmuz 1968'de ikinci bir darbe daha gerçekleştirdi. Bu seferki darbe, kalıcıydı. Bu ikinci Baas darbesinin ikinci lideri ünlü "işkence uzmanı"ydı: Saddam Hüseyin. Saddam, rejimin kilit noktalarına kendi akrabalarını yerleştirerek ve siyasi rakiplerini tasviye ederek kısa zamanda tüm siyasi gücü elinde topladı. Acımasız işkence uzmanı, Irak'ın diktatörü olmuştu.

Saddam, iktidarı ele geçirdikten sonra sürekli savaş ve çatışma peşinde oldu. 1980 yılında, hiçbir sebep yokken, ani bir saldırıyla İran'ı işgal etti ve 8 yıl boyunca yüz binlerce Iraklı ve İranlının hayatına mal olacak bir savaşı başlattı. Bu savaşın bitmesinden 2 yıl sonra bu kez yine hiçbir sebep yokken Kuveyt'i işgal etti ve Körfez Savaşı'na yol açtı. Ancak Saddam'ın terörü sadece komşu ülkeleri değil, kendi halkını da hedef alıyordu. Newsweek dergisi bir sayısında Saddam'ın faşist karakteri için şöyle bir tanımlamada bulunur:

... Bazıları ona "kana susamış bir despot", "Bağdat'ın kasabı" derler. Saddam Hüseyin Irak'ı ardındaki 1 milyonluk ordu, muhbir, suikastçi ve işkencecilerden oluşan bir lejyon ile çelik eldiven içindeki demir bir el gibi yönetmektedir. Saddam, Ortadoğu'da kendisinin ve ülkesinin büyüklüğü uğruna yaptığı oldukça insafsız tavırlarıyla tanınır. Öyle ki hem içerideki hem de dışarıdaki düşmanları için zehirli gaz kullanmaktan çekinmez.

Gerçekten de Saddam birçok Iraklı'nın kanını dökmüştür. **İran'a karşı başlattığı savaşın sonunda Irak'ın 17 milyonluk nüfusundan 1 milyonu ölmüş veya yaralanmıştır.** (Halkın 1 milyonundan fazlası da ülkeyi politik ve ekonomik sebeplerle terk etmişlerdir.) Washington merkezli Middle East Watch isimli insan hakları kuruluşu, **Irak'ta zorunlu tecrit ve sınırdışı, keyfi tutuklama ve ceza, işkence ve faili meçhul, sıkça uygulanan politik infaz olduğunu bildirmektedir.** Amnesty International'ın raporuna göre, çocuklar dahil halka uygulanan işkence; kurbanları ateşin üzerine tutmak, burun, kol, göğüs ve cinsel organ kesmek, tırnakları vücuda çakmak/çekiçlemek şeklindedir.

Saddam Hüseyin 1988 yılında Halepçe'de yaptığı katliam ile farklı etnik kökene sahip halka karşı faşist tavrını göstermiştir. Halepçe'deki sivil Kürt yerleşimcilerin üzerinde sinir gazı kullanarak birçok masum insanın, bebek, yaşlı, kadın, erkek ayırmaksızın can çekişerek ölümlerine sebep olmuştur.

Irak'taki faşist rejimin siyasi tutuklulara yaptığı işkenceler daha da korkunçtur. Irak'tan kaçan bir doktor, bu işkenceleri şöyle anlatır:

'Güneyde bir hastanede staj yaptım. Hapishaneden getirilenleri sadece doktorlar görebilirdi. Bir et yığını halinde olan insanların çoğu ölürdü. İşkenceden sağ kurtulan siyasi suçlu yoktu. Gözaltına alınacağımı anlayınca hemen kaçtım.

Saddam'ın zalimliklerinden bugüne dek ailesi ve yakın çevresi de payını almıştır. Irak lideri Saddam Hüseyin'in üvey kardeşi Barzan Tikriti, Saddam'ın ve oğlu Udey'in kendisini öldürtme ihtimalinden dolayı Birleşik Arap Emirlikleri'ne kaçmıştır. Saddam'ın iki damadı Hü-

seyin ve Saddam Kamil de 1995 yılında Saddam'dan korkarak Ürdün'e kaçmışlardır. Bunun üzerine Saddam onlara can güvenliği garantisi vermiş ve ülkeye geri dönmelerini istemiştir. Ancak can güvenliklerinin korunacağına dair söz alan iki kardeş Bağdat'a döner dönmez babalarıyla birlikte öldürülmüşlerdir. Daha sonra da annelerinin cesedi paramparça edilmiş olarak bulunmuş ve bu olaylar tüm dünya kamuoyunun gözü önünde meydana gelmiştir.

Irak lideri, ülkeden kaçan muhaliflere ise alçakça yöntemlerle gözdağı vermektedir. Örneğin 1995 yılında Ürdün'e kaçan General Necib Selahi, aile yakınlarına tecavüz edilerek, tecavüz kasetlerinin kendisine gönderildiğini ve bunun sadece kendisine değil, birçok muhalife yapıldığını açıklamıştır.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi, Saddam'ın Irak halkı üzerinde kurduğu otorite tamamen sindirme, korkutma, yıldırma ve işkence üzerinedir. Irak halkı Saddam'ın kendi egosunu tatmin etmek için izlediği saldırgan ve çatışmacı dış politika nedeniyle aç, işsiz ve sefil haldedir. Bebekler açlıktan ve ilaç bulamamaktan dolayı ölmekte, tüm doğal zenginliklerine rağmen koskoca bir millet sü-

Saddam'ın Halepçe katliamından vahşet görüntüleri...

rekli ölüme doğru gitmektedir. Buna rağmen halk ya korkudan ya da içinde bulunduğu kitle hipnozundan dolayı Saddam'a "toz kondurmamakta", içinde bulunduğu sefaletten dolayı Saddam'ın düşmanlarını suçlamaktadır.

Saddam'ın, Irak halkı üzerinde oluşturduğu kitle hipnozunun en önemli özelliği sahte bir dindarlık maskesi altında hareket etmesidir. Saddam iç ve dış politikalarında, halka yönelik baskılarında hep dini bir üslup kullanmakta, gösteriş amaçlı yaptığı hareketlerle halkın gözünü boyamayı amaçlamaktadır. Bunun için kimi zaman abartılı söylemlerle kendini İslam dünyasının hamisi gibi göstermekte ya da Körfez Savaşı'nda olduğu gibi Irak bayrağına "Allahu Ekber" kelimelerini ekleyerek, halkın dini duygularını istismar etmeye çalışmaktadır.

Zalim uygulamalarına bakıldığında ise, İslam dini ile, Kuran ahlakı ile ilgisi olmadığı rahatlıkla anlaşılabilmektedir. Allah bu gibi insanların durumunu, **"Gerçekten sizden olduklarına dair Allah adına yemin ederler. Oysa onlar sizden değildirler..."** (Tevbe Suresi, 56) ayetiyle bildirmektedir.

Kısacası Irak Müslümanları, Kuran'da anlatılan Müslüman ahlakından tamamen uzak, bunun yerine kabile ve ırk taassubu içinde olan, kendi tatmini için yüz binlerce insanı ölüme göndermekten çekinmeyen, zulüm ve işkenceyi zevk haline getirmiş bir diktatörün zulmü altında ezilmektedirler. Dahası, maruz kaldıkları propaganda nedeniyle, bir kısmı bu durumun farkında dahi değildir. Irak Müslümanlarının Saddam'ın zulmünden kurtulmaları da, İslam dünyasının fikren ve maddeten güçlenmesine, Kuran'a tam sarılmasına ve İslam dünyasına sözde "İslami bir görünüm" altında sokulmak istenen faşist ideolojinin yıkılmasına bağlıdır.

SURİYE

Dünyadan Gizlenen Büyük Zulmün Tarihi

1963 yılından bu yana Arap milliyetçisi Baas Partisi tarafından yönetilen Suriye'de Müslüman nüfus 1920'li yıllardan bu yana çok büyük bir zulüm ve baskı görmektedir.

Halkın %75'inin Müslüman, %11'inin Nusayri, %9'unun da Hıristiyan olduğu Suriye toprakları, asırlar süren bir İslami geçmişe ve köklü bir kültüre sahiptir.

1517 yılında Yavuz Sultan Selim tarafından Osmanlı topraklarına katılan Suriye toprakları, 19. yüzyılın ilk çeyreğine kadar barış ve huzur doluydu. Ancak 1831 yılında Osmanlı'ya başkaldırarak ayrı bir yönetim kuran Kavalalı Mehmet Ali Paşa'nın eline geçti. Sonra tekrar Osmanlılara geçen Suriye 1920 yılında Fransız işgal kuvvetleri tarafından ele geçirildi. Fransız işgali Suriye halkı için büyük bir kaosun ve şiddetin de başlangıcıydı. Fransızlar, tarihsel olarak Suriye'nin bir parçası olan Lübnan'ı ülkeden kopardılar ve ayrı bir devlet haline getirdiler.

1946 yılındaki bağımsızlığa kadar süren, 26 yıllık şiddet politikası Fransız yönetiminin Cezayir'de, Tunus'ta ve diğer pek çok İslam toprağında yaptığı katliamların bir benzeriydi. İşgal sonrası Suriye halkı önemli bir direniş hareketi başlattı. Fransızlar on binlerce insanı vahşice katletti ve büyük şehirleri bombardımana tuttu.

II. Dünya Savaşı'nın ardından Suriye'den çekilmek zorunda kalan Fransızlar 1946 yılında bu ülkenin bağım-

sızlığını kabul ettiler. Ancak ülkeden çıkarken geriye son derece istikrarsız, çatışmaya açık bir Suriye bıraktılar. Bağımsızlık sonrası Suriye darbeler ülkesi haline geldi. 1949 yılında başlayan darbeler dönemi 1970 yılında diktatör Hafız Esad'ın gerçekleştirdiği darbe ile son buldu. Esad rejimi darbeleri sona erdirdi, ama zalim bir yönetimi başlattı. Baas iktidarı ile birlikte Suriye Müslümanları açısından zor bir dönem başlamış oldu. Çünkü yönetim Suriye nüfusunun %11'ini oluşturan Nusayri (Nusayrilik Hz. Ali'nin tanrılaştırılması esasına dayanan ve Hıristiyanlıktakine benzer bir teslis prensibine sahip olan bir inanç sistemidir.) azınlığa geçmiş ve Nusayrilerin dışındaki tüm mezhepler iktidar kadrolarından uzaklaştırılmıştı. Kendilerini "Sosyalist Halk Demokrasisi" olarak tanımlayan baskıcı Hafız Esad yönetimi Suriye'yi kısa sürede bir istibdad ülkesi haline getirdi. Tüm siyasi partiler kapatıldı, Baas partisinin savunduğu sosyalist ideoloji dışındaki tüm görüşlerin savunulması yasaklandı. Tüm İslami hareketlere kısıtlamalar getirildi. Bu hareketlerin liderleri tutuklanıp, çok şiddetli işkenceler altında hayatlarını yitirdiler.

Esad Dönemi 'Zulüm ve Baskı'

Kelimeleri ile Anılmaktadır

Baas yönetiminin ilk hedefi İslami kimliğin yok edilmesi olmuştur. Bu amaçla on binlerce Müslüman sebep gösterilmeden tutuklanmış, şiddetli işkencelere maruz kalmıştır. Çoğu idam edilmiş, büyük bir bölümü de kaybolmuştur. Kadınlara tecavüz, ölünceye kadar dövme, ayaklarından tavana asma gibi vahşi işkence yöntemleri uygulayan Hafız Esad yönetimi, bunun yanı sıra evlere baskınlar, camilere saldırılar, hakaretler, hiç bitmeyen

tacizlerle Müslüman halkı yıldırmayı hedeflemiş ve burada büyük ölçüde başarılı olmuştur.

Suriye Devlet Başkanı Esad'ın Hama şehrinde gerçekleştirdiği katliam ise vahşetlerin en büyüğüdür. Bu şehrin yok edilmesinin tek nedeni, burada İslami hareketin çok güçlü olması idi. Hafız Esad'ın kardeşi ve zamanın Genelkurmay Başkanı Rifad Esad, Şubat 1982'de bir gece vakti Hama'ya havadan ve karadan saldırı düzenledi. 27 yıl süren katliam sonunda yaklaşık 40 bin Müslüman vahşice katledildi. Şehir ise adeta bir harabe ye döndü. Esad'ın 30 yıl süren diktatörlüğü döneminde bunun gibi daha pek çok katliam ve vahşet yaşandı.

Hafız Esad Sonrası Suriye'yi İç Savaş mı Bekliyor?

Hafız Esad'ın ölümü Ortadoğu coğrafyasının zaten karışık olan siyasetini daha da karıştırmıştır. Esad sonrasında bu ülkeyi çok ciddi sorunların beklediği açıktır. Özellikle de aralarında inanç ve siyasal görüşler bakımından derin farklılıklar bulunan çeşitli etnik grupların atacakları her adım ülkede çok ciddi sorunlara neden olabilir. Hatta Suriye'nin bölünmesiyle sonuçlanabilir. Bu tespite göre yaşanabilecek bir bölünme süreci sonunda Golan, Hauran ve Kuzey Ürdün bölgesinde Dürzilerin; sahile yakın bölgede Nusayrilerin; Hama, Humus ve Şam bölgesinde ise Sünnilerin bağımsızlık hareketine girişmeleri olasıdır. Suriye yönetiminin içinde barındırdığı bazı zaafklar ise bu sorunları engelleyecek durumda olmadığını göstermektedir. Çünkü Esad sonrası baş gösteren iktidar mücadelesi ve iç karışıklıklar ülkeyi ve iktidarı yıpratmıştır, üstelik bu egemenlik mücadelesi de hala devam etmektedir.

Peki Suriye'nin bölünmesi en çok hangi ülkeyi memnun edecektir? İşte bu noktada karşımıza dikkat çekici güç odakları çıkmaktadır: Bu parçalanma, İsrail'in ve Ortadoğu'da terör ve istikrarsızlığı silah pazarı olarak gören ülkelerin işine yarar. Ayrıca böyle bir oluşum, Çin'in, Rusya'nın, ABD'nin ve bazı Avrupa ülkelerinin bölgeye doğrudan müdahalesi anlamına gelir ki, bu her bakımdan Ortadoğu'daki güç dengelerini değiştirebilir.

HÜRRIYET, 18/2/82

Hama'da yüzlerce ev ve 5 cami içindekilerle havaya uçuruldu

● Hama'ya saldırı sonucu Hama'da elektrik ve su yok, bazı işyerleri ise tahrip edildi. Mücadimlerin katilleriyle birlikte...

HÜRRIYET, 4/5/82

Sürgündeki Suriyeli gazetecinin iddiası:

"Suriye'deki terörü Hafız Esad'ın kardesi yönetiyor,"

● Gazeteci Said Gök-Zafar'ın iddiasına göre Esad'ın kardeşi Suriye'de terörü yönetiyor. Gazeteci Said Gök-Zafar'ın iddiasına göre Esad'ın kardeşi Suriye'de terörü yönetiyor. Gazeteci Said Gök-Zafar'ın iddiasına göre Esad'ın kardeşi Suriye'de terörü yönetiyor.

TÜRKİYE, 26/7/82

300 kişi sorgusuz-sualsiz kurşuna dizildi

Hama'da Hafız Esad askerleri yağmaya başladı

Suriye yönetimi tarafından bu vahşi katliamın dış basına yansımaması için her türlü tedbir alındı. Şehrin tüm ulaşım ve iletişim bağlantıları kesildi. Giriş ve çıkışlar yasaklandı. Ancak buna rağmen katliamı gizlemeleri mümkün olmadı.

Esad'ın ölümü İsrail'in, yıllardır planladığı "üç bölünmüş Suriye" stratejisini hayata geçirmesini kolaylaştırmıştır. Suriye'nin üç parçaya bölünmesi İsrail'in bu bölgede daha rahat hareket etmesine, iç karışıklıkları daha kolay bir şekilde tahrik edebilmesine yol açacaktır. Özellikle de Havvan-Kuzey Ürdün ve Golan Bölgesi'ndeki bir Dürzi devletin kurulması, İsrail'in bölgesel güvenliğini sağlamasını kolaylaştıracaktır.

Suriye'nin bölünmesi sonrası oluşabilecek bir istikrarsızlık bölge güvenliği açısından ise çok olumsuz sonuçlar doğurabilir. Özellikle de Müslümanlara yönelik saldırılar şiddetlenecek, Batılı devletlerin bu karışıklıklardaki rolü daha da artacaktır. Hafız Esad'ın ölümünden sonra Suriye yeni istikrarsızlıklara gebecektir. Müslümanlara yönelik baskıların, ülkedeki adaletsizliklerin sona ereceğine dair bir umut ışığı görülmemektedir.

Ancak unutulmamalıdır ki, kitabın başında da belirttiğimiz gibi bu saydığımız problemlerin hiçbiri çözümsüz değildir. İlk bakışta bu bölgelerdeki sorunlar hiç çözülmeyecek kadar karışık gibi görünebilir. Ancak bunun nedeni yüzyıllardır çözümün yanlış yerlerde aranmasıdır. Oysa çözüm Allah'ın insanlar için seçip beğendiği Kuran ahlakının yaşanmasındadır. Olaylar karşısında çözümsüz kalmak bir Müslüman için kabul edilebilecek bir durum değildir. Çünkü herşeyin Yaratıcısı olan Allah, insanların barış, refah, huzur ve güven duygusu içinde yaşayabilecekleri bir sistemi de yaratmış ve bunu insanlara Kuran aracılığı ile bildirmiştir. Allah'ın, "**... Biz Kitabı sana, herşeyin açıklayıcısı, Müslümanlara bir hidayet, bir rahmet ve bir müjde olarak indirdik.**" (Nahl Suresi, 89) ayetinde de bildirdiği gibi, Kuran insanlara her konuda yol göstericidir.

MÜSLÜMAN AZINLIKLARA YAPILAN ZULÜM

Dinlerini Yaşamaya Çalışan Müslümanlar

BURMA

Budistlerin Vahşetiyle Karşı Karşıya Olan Bir Halk

48 milyon nüfusu bulunan Burma'nın (yeni adıyla Myanmar'ın) %15'ini Müslümanlar oluşturmaktadır. Geri kalan nüfusun büyük bir çoğunluğu Budisttir. Müslümanlar, ülkenin Arakan adlı bölgesinde yaşamaktadırlar.

Petrol ve doğal gaz açısından bölgenin en zengin toprakları olan Arakan'a İslam, ilk kez Arap tüccarlar aracılığıyla girdi. İslam'a karşı olan büyük yöneliş, 1430 yılında bölgede bir İslam devletinin kurulmasıyla sonuçlandı. Bu devlet 350 yıl varlığını korudu. Ancak bu dönemin sonunda Budistler Arakan'ı işgal ederek İslam devletini ortadan kaldırdılar.

1783 yılında Müslümanların siyasi iktidarı kaybetmelerinden hemen sonra **Burmali Budistler, Müslümanları ezmeye, hatta fiziksel olarak imha etmeye yönelik bir politika uygulamaya başladılar.** 19. yüzyıl sonlarında ülke İngilizler tarafından sömürgeleştirildi.

20. yüzyılda Budistler arasında Müslüman karşıtı kampanya hız kazandı ve 1942'de 100.000 Müslümanın ölümüyle sonuçlanan Arakan'daki katliam gerçekleşti.

Burma, 1948 yılında İngiliz yönetiminin sona ermesiyle bağımsızlığını kazandı. Ancak yeni yönetimle birlikte ülke Müslümanlar açısından daha da yaşanmaz bir ha-

le geldi. 1962 yılında askeri darbe ile yönetimi ele geçiren komünist general Ne Win, devletin tüm imkanlarını Müslümanları yok etmek için seferber etti. Hazırlanan "Burma Sosyalist Parti Programı"nda, her türlü yol kullanılarak Müslümanların dinlerinden uzaklaştırılması hedefleniyordu.

Bu amaçla, Müslümanlar tüm siyasi haklarından mahrum edildi. Ayrıca tüm İslami eğitim kurumları, camiler ve benzeri dini merkezler kapatıldı. **Mescidler eğlence merkezlerine ya da Budist tapınaklarına çevrildi. Hacca gitmek, kurban kesmek, toplu namaz kılmak ve diğer ibadetler yasaklandı.** Bu baskılar nedeniyle Müslümanların bir bölümü ülkeyi terk etmek zorunda kaldılar. Ancak göçlere rağmen Arakan bölgesinde Müslümanlar çoğunluğu oluşturmaktaydı. Bunun üzerine General Ne Win rejimi baskıları daha da artırarak keyfi tutuklamalara ve işkence uygulamalarına ağırlık verdi. Bu acımasız uygulamaların sonucunda bir milyondan fazla Müslüman Burma'yı terk etmek zorunda kaldı. Burma hükümeti, ülkedeki vahşetin gizli kalması için yıllar boyunca ülkeye yabancı gazeteci ve hatta turist bile kabul etmedi.

İnsan hakları kuruluşlarının vermiş oldukları raporlara göre, bu baskıcı rejim altında **1962-1984 yılları arasında 20.000 Arakan Müslümanı öldürüldü. Yüzlerce kadına tecavüz edildi ve Müslümanların tüm mal varlıklarına el konuldu. Devletin iletişim araçları, İslam dini hakkında yalan ve iftiralar yaymak için kullanıldı. 1978 yılının baharında ordunun taşkınlıkları, 200.000 Müslümanı son derece güç şartlar altında Bangladeş'e göçmek zorunda bıraktı. (1979 yılında BM koruyuculuğu altında ülkelerine geri döndüler.)**

Ne Win'in 1988 yılında istifasının ardından değişik

askeri ve sivil hükümetler birbirini izledi, bu dönem boyunca çıkan ayaklanmalarda ise 3.000'den fazla insan öldü. Ocak 1992'de Burma'da yaşayan Müslüman azınlığa mensup 700 kişinin Bangladeş sınırı yakınlarında boğularak öldürüldüğü ortaya çıktı. 1994 yılında ise 1.000'den fazla Müslüman yargısız infaz yöntemiyle öldürüldü.

Burma'da Müslüman kadınlara yapılan tecavüz ve sistematik işkence olayları hala her sene yayınlanan insan hakları raporlarında geniş olarak yer almaktadır. Ancak her nedense bunlar Batılı ülkeler tarafından görmezden gelinmektedir.

1990'lardan sonra Müslümanlar tekrar büyük bir kıyımına uğramış ve yine 200.000 kişi 1992 yılında Bangladeş'e sığınmak zorunda kalmıştır.²⁹ Burma'daki zulümden kaçan mülteciler de çok büyük bir insanlık dramı ile karşı karşıyadırlar. Çok fakir bir İslam ülkesi olan Bangladeş, Burmalı mültecileri topraklarında ağırlamakta, ancak yiyecek ve barınacak konusunda yardım etmekte çok zorlanmaktadır.

Burma ve Bangladeş'ten yükselen bu yardım sesini tüm dünya Müslümanları mutlaka duymalıdır. Çünkü Allah Kuran'da insanlara zorluk içinde olanlara, fakirlere, yurtlarından sürülenlere yardım etmeyi emretmektedir. Yurtlarından sürülenlere en rahat edecekleri ortamı hazırlamak, yardımcı olabilmek için her türlü fedakarlıkta bulunmak, merhametle, şefkatle ve sevgiyle destek olmak tüm Müslümanların üzerine düşen bir sorumluluktur. Bu ahlakın örneği Kuran ayetlerinde bulunmaktadır. Kuran ahlakını yaşayan Müslümanların yurtlarından sürülen, hicret edenlere karşı tutumları ayetlerde şu şekilde haber verilir:

**(Bundan başka bu mallar) Hicret eden fakirlere-
dir ki, onlar, Allah'tan bir fazl (lütuf ve ihsan)**

arayıp, Allah'a ve O'nun Resûlü'ne yardım ederlerken yurtlarından ve mallarından sürülüp-çıkarılmışlardır. İşte bunlar, sadık olanlar bunlardır. Kendilerinden önce o yurdu hazırlayıp imanı (gönüllerine) yerleştirenler ise, hicret edenleri severler ve onlara verilen şeylerden dolayı içlerinde bir ihtiyaç duymazlar. Kendilerinde bir açıklık olsa bile (kardeşlerini) öz nefislerine tercih ederler. Kim nefsinin "cimri ve bencil tutkularından" korunmuşsa, işte onlar, felah (kurtuluş) bulanlardır. (Haşr Suresi, 8-9)

Ayetlerde de tarif edildiği gibi iman edenler "sevdiklerinden infak edenler", "kendilerinde bir açıklık olsa bile kardeşlerini öz nefislerine tercih edenler"dir. Bu üstün ahlakın dünya üzerinde yaygın olarak yaşanmasıyla birlikte, mültecilerin yaşadıkları büyük sefalet de diğer pek çok sorun gibi çözümlenmiş olacaktır.

FİLİPİNLER

Belki, Filipinler'de çok güçlü bir İslam topluluğu bulunduğunu ve buradaki Müslümanların yıllardır çok büyük zulüm, işkence ve insanlık dışı uygulamalarla mücadele ettiğini bilmiyor olabilirsiniz. Oysa Filipinler'deki Müslümanlar on yıllardır vahşice katledilmekte ve hayatta kalmak için dünya Müslümanlarından yardım beklemektedirler.

Filipinler'in %90'ı Katoliktir. Ancak güneyde %70 oranındaki Katolik nüfusa karşılık, yaklaşık %30 oranında Müslüman nüfus bulunur. Bu nüfusu Mindanao adasında yaşayan Morolar ve Sulu adasında yaşayan Müslümanlar oluşturur.

Filipinler'deki çatışmaların kökeni, uzun yıllar ABD yönetiminde yaşadıktan sonra ülkenin bağımsızlığını ilan

ettiği 1946 yılına kadar uzanmaktadır. Filipinler'de nüfusun çoğunluğunu oluşturan Hıristiyan Filipinolar, Mindanao ve Sulu adalarında yaşayan Müslümanların aksine Amerika'nın sömürgeci yönetimine direniş göstermemiş ve onların gönderdiği yöneticileri benimsemişlerdi. Amerikalılar da, Amerikan ekolü bir yönetim oluşturmaları için Filipino önderlerini eğitmişlerdi. ABD Filipinler'den çekilirken bu yüzden ülkedeki siyasi otoriteyi Filipinolara bıraktı. Sulu ve Mindanao'yu tek bir devletin toprakları olarak kabul etti. Böylece bu adalardaki Müslümanlar, Filipinoların egemenliği altına bırakılmış oluyordu.

Filipinolar ülkedeki egemenliklerini sağlamlaştırmaya ve özellikle de Moro'lu Müslümanların topraklarını ellerinden almaya yönelik bir politika izlemeye başladılar. 1966-1976 yılları arasındaki 10 yıllık dönemde 3.5 milyon Filipinolu göçmen, Müslüman topraklarına yerleşti. Ve bu adalardaki Müslüman halkın nüfus yoğunluğu azaldı.

1 Mayıs 1968'de Cotabato Valisi Datu Odtug Matalan tarafından "Mindanao Bağımsızlık Hareketi" (MIM) kuruldu. Ancak Cumhurbaşkanı Ferdinand Marcos liderliğindeki merkezi otorite ile uzlaşma yolu arayan bu hareket tutunamadı ve kısa sürede silinip gitti. Bununla beraber hükümet bu olayı basite almadı ve Moro halkına karşı yürütülen sindirme hareketini artırmak için fırsat bildi. Bu sırada Marcos kendini Silahlı Kuvvetler Komutanı ve Başkan olarak ilan etti. Bir süre sonra da ülkedeki komünistlerin yol açtığı terör hareketini ve Müslümanların direnişini gerekçe göstererek sıkıyönetim ilan etti. Ardından da anayasayı askıya aldı. Marcos, ülkenin diktatörü olmuştu.

Marcos bu andan sonra bağımsızlık mücadelesini başlatan Müslümanlara toplu katliamlar uyguladı. **Bu**

katliamlarda 10 bini kadın ve çocuk olmak üzere toplam, 50 bin Müslüman katledildi. Marcos'a karşı Müslümanların direnişi, 1960'larda Ortadoğu'da eğitim gören birkaç genç tarafından örgütlendi. Nur Misuari liderliğindeki Moro Ulusal Kurtuluş Cephesi (MNLF)'nin yürüttüğü direniş hareketinin aniden ve geniş çaplı bir ölçekte ortaya çıkması, Marcos rejimini şaşkına çevirdi. Hükümet kuvvetleri ve MNLF üyeleri arasında kanlı çarpışmalar gerçekleşti.

Marcos, ülke içindeki muhaliflerini, en başta da Müslüman MNLF'yi ve ardındaki halk desteğini yok etmek için özel eğitilmiş terör timleri kurmuştu. Bu timlerin uyguladıkları vahşet ise tüyler ürperticiydi. Marcos'un terör timleri içinde en acımasız olanı Ilaga'ydı. Konuyla ilgili olarak *Nokta* dergisi, "Marcos'un Yamyamları" başlığıyla yayınlanan bir haberinde şunları yazıyordu:

... Bayan Kassam'ın kocasının üzerinde tepiniyorlardı. Parçalanan kafatasının içinden aldıkları beyin parçalarını etrafa saçıyorlardı. Diğer silahlı milisler ise yerlere saçılan beyin parçalarını kapışarak yiyorlardı. Mensubu oldukları 'Ilaga' örgütünün anlayışına göre kurbanının kanını içmek ve etini yemek onları 'yenilmez' yapacaktı. Dehşetengiz yenilmezlik!.. Filipinler'de 1970'li yıllarda başlayan Müslüman ayaklanmaları sırasında kurulan 'Ilaga' örgütü milisleri o dönemde binlerce Müslümanı işkence ile öldürmüşlerdi. Bu öldürülen kurbanların kanından içen veya etinden bir parça yiyen Ilaga mensupları böylece doğaüstü bir güce sahip olduklarına inanıyorlardı... Köyler Ilaga tarafından basılıyor ve insanlar vahşice öldürülüyordu. Bunun da ötesinde saldırı amacı tamamıyla yağmacılığa dönüşüyordu. Mindanao'nun bir köyünde ise geçenlerde bulunan bir büyük şişe dolusu kesik kulağın sahipleri henüz tespit edilememişti.

Bu katliamlarda tüm Müslüman köyleri yakıldı ve Moro Müslümanlarının malları yağmalandı. 1986 yılında Marcos'un halk ayaklanmasıyla devrilmesinin ardından Müslümanlar açısından fazla bir değişiklik olmadı. Yönetime geçen Aquino, Müslümanları farklı yöntemlerle eritmeyi ve sindirmeyi planlıyordu. Morolu Müslüman aydınlardan Salah Jubair, *Bangsa Moro* adlı kitabında bu durumu şöyle anlatıyor:

*Güney Eyaletlerindeki Müslümanların problemleri açısından Marcos rejimi ile Aquino rejimi arasında hiçbir fark yoktur. Görünüşte farklı olmalarına ve önceki rejimin şimdikine oranla daha sert olmasına karşılık, Müslümanların sorunlarına bakışları aynıdır. **Müslümanları ve İslam'ı bölgeden yok edip eritmeyi amaçlarlar.** Marcos da, Aquino da değişik metot ve araçlara başvurarak aynı amacı hedeflemektedir. Afk Sulu ve Moro Müslümanları onlara teslim olmayı düşünmüyor.*

Aquino sonrasında da Müslümanlara yönelik baskı aynı şekilde devam etmiştir. Kısa süreli sakinleşen ilişkiler, 1994 yılında camilerin bombalanmasıyla tekrar gerginleşmiştir. Yolsuzluk ve rüşvet skandalları nedeniyle iktidarı bırakmak zorunda kalan diktatör Joseph Estrada sonrasında yönetimi devralan Gloria Arroyo döneminde de bir değişiklik olacağı tahmin edilmemektedir. Moro Müslümanlarının bağımsızlık mücadelesi, Moro İslami Kurtuluş Cephesi ve yeni kurulan Ebu Sayyaf örgütü altında halen sürdürülmektedir. Amaç ise eskiden olduğu gibi dinlerini özgürce yaşayabilecekleri bağımsız bir devlete kavuşmaktır.

SONUÇ

Beklenen Bahar: Altınçağ

Kitabın önceki bölümlerinde dünyanın dört bir yanında-ki İslam topraklarında yaşanan iç karışıklıklardan ve şiddeti gün geçtikçe artan çatışmalardan bahsettik. Savunmasız insanların bombaların gölgesinde hayatlarını devam ettirmeye çalıştığına, çatışmalardan kaçanların mülteci kamplarında yaşadıkları büyük drama ve dinini özgürce yaşayamayan insanların karşı karşıya oldukları zorluklara dikkat çektik. Bu gerçeklerin ortaya koyduğu tablo, kitabı okuyan kişinin gözüne ilk anda adeta bir kış gibi karanlık gelebilir. Ancak bu tablo özünde çok büyük bir müjdeye işaret etmektedir ve kitap boyunca anlatılan her bir detay **Peygamberimiz (sav)'in haber verdiği çok kutlu bir dönemin, yani ahir zamanın önemli bir alameti hükmündedir.**

İslam Topraklarında Yaşananlar Ahir Zaman Alametidir

Ahir zaman, "son dönem" anlamına gelir ve İslam kaynaklarına göre kıyamete yakın bir zamanda, Kuran ahlakının tüm dünya üzerinde hakim olacağı bir dönemi ifade eder. Bu dönemde insanların huzur ve güven içinde yaşayabilmeleri için gereken her türlü şart mevcut olacaktır. Önceki dönemlerde yaşanan her türlü sıkıntının yerini bolluk, bereket ve adalet alacaktır. Ahlaksızlıklar, sahtekarlıklar, dejenerasyonun her türlü ortadan kalkacaktır. Bu dönem, tüm inanan insanların asırlardır özlemini duyduğu, İslam ahlakının hakim olduğu kutlu bir dönem olacaktır.

Peygamberimiz (sav)'in hadislerinde ahir zamanı açıkla-

yan detaylı anlatımlar yer almaktadır. Onun ardından pek çok İslam büyüğü de ahir zaman hakkında çok önemli açıklamalar yapmışlardır. Bu anlatımlara bakıldığında ahir zamanın, dünyanın önce büyük bir bozulma ve karmaşa yaşadığı, ancak sonradan gerçek dinin yaşanmasıyla kurtuluşa kavuştuğu, çok büyük bir bolluk ve bereketin yaşandığı, teknolojinin tüm nimetlerinin insanların hizmetine sunulduğu, bilimde, tıpta çok büyük ilerlemelerin kaydedildiği ve çok üstün bir sanat anlayışının yaşandığı bir dönem olduğu görülür.

Ahir zamanın ilk dönemlerinde, dünya Allah'ı inkar eden birtakım felsefi sistemler nedeniyle dejenere olacaktır. İnsanlık yaratılış amacından uzaklaşacak, bunun sonucunda büyük bir manevi boşluk ve ahlaki bozulma yaşanacaktır. Büyük felaketler birbirini izleyecek, savaşlar, çatışmalar, acılar yaşanacak ve insanlık "Nasıl kurtuluruz?" sorusunun cevabını arayacaktır. Bugün dinini özgürce yaşamak ve ibadetlerini yerine getirmek isteyen Müslümanlar çok büyük bir baskı altında hayatlarını devam ettirmeye çalışmakta, kadınlar, çocuklar, yaşlılar acımasızca katledilmektedir. Müslümanları yıldırma ve İslam dünyasının büyük bir birlik oluşturmasını engellemek isteyen anti-İslami güçler ise şiddetin dozunu her geçen gün daha da arttırmaktadırlar. Ancak bu savaş ve çatışma döneminin ömrü çok kısa olacaktır. Çünkü **Allah, ahir zamanın bu büyük karmaşası içindeki insanları kurtaracağını ve onları kutlu bir döneme ulaştıracağını müjdelemektedir.**

Hz. İsa'nın tekrar dünyaya gelişiyle başlayacak olan bu dönem Müslümanlar için kışın bittiği, baharın başladığı bir dönem olacaktır. Hadis-i şeriflerde o dönemde "silahların susacağı"nın bildirilmesi, bu devirde yeryüzünün barışla dolacağını müjdesidir. Peygamberimiz (sav)'in ahir zamanda yeryüzünde yaşanacakları müjdeleyen pek çok hadisinden biri şu şekildedir:

Kap su ile dolduğu gibi yeryüzü barışla dolacaktır. Hiç bir kimse arasında bir düşmanlık kalmayacaktır. Ve bütün düşmanlıklar, boğuşmalar, hasetleşmeler muhakkak kaybolup gidecektir.

İslam Ahlakının Tüm Dünyada Hakim Olması, Yaşanan Zulümlerin de Sonu Olacaktır

Kitap boyunca Müslüman ülkelerde yaşananları anlatırken pek çok işkence türünü detaylı olarak tarif ettik. Ancak unutulmamalıdır ki, geçmişte de inkarcı kavimlerin önde gelenleri peygamberlere ve iman eden topluluklara acımasız işkenceler uygulamış, savunmasız insanları topraklarından sürmüş ve türlü tuzaklarla onları baskı altında tutmaya çalışmışlardır. Bunun en açık örneklerinden biri Firavun'dur. Firavun çok ihtişamlı bir zenginlik ve bolluk içinde yaşarken, dönemin Müslümanları olan İsrailoğullarına çok büyük eziyetler yapmış, yeryüzünde bozgunculuk çıkarmıştır. Allah onun İsrailoğullarına yaptığı zulmü Kuran'da şu şekilde bildirir:

Sizi, dayanılmaz işkencelere uğrattıklarında, Firavun ailesinin elinden kurtardığımızı hatırlayın. Onlar, kadınlarınızı diri bırakıp, erkek çocuklarınızı boğazlıyorlardı. Bunda sizin için Rabbinizden büyük bir imtihan vardı. (Bakara Suresi, 49)

Ancak ayette çok önemli bir sırda işaret edilmektedir. Firavun'un yaptığı zulüm iman edenler için Allah'tan bir deneme, bir imtihan vesilesidir. Aynı şekilde bugün de dünyanın dört bir yanında zulüm gören Müslümanları Allah bir denemeye tabi tutmaktadır. Bu dünyaya Allah'ın rızasını kazanmak ve O'nun sonsuz cennet nimetlerine kavuşmak için gelen, bu yönde canla başla çaba harcayan bir Müslüman için tüm bu denemeler ahiret yurdu için bir azık niteliğindedir. Sonsuz cennet nimetlerinin yanında çok kısa bir süre olan

dünya hayatı boyunca yaşananlar iman edenler için bir ecirdir ve Allah katında inşallah çok üstün bir karşılığı olacaktır. Geçmişte pek çok Müslüman topluluğun başına benzer sıkıntılar gelmiş olması da iman edenler için bir ölçüdür.

Kuran'da İslam ahlakının dünya hakimiyetine işaret eden pek çok ayet bulunmaktadır. Bu ayetler Peygamberimiz (sav)'in Altınçağ'ı tarif eden haberleriyle çok büyük paralellikler göstermektedir. Böyle bir olay bugüne kadar gerçekleşmediğine göre, Kuran ayetlerinde haber verilen geniş çaplı hakimiyetin, Peygamber Efendimizin haber verdiği ahir zamana işaret ettiği de son derece açıktır. Kuran ahlakına sahip kulların güç ve iktidar sahibi kılınmasıyla ilgili ayetlerden bazıları şunlardır:

Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkar ederse, işte onlar fasıktır. (Nur Suresi, 55)

Onlar, Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Oysa Allah, kendi nurunu tamamlayıcıdır; kafirler hoş görmese bile. Elçilerini hidayet ve hak din üzere gönderen O'dur. Öyle ki onu (hak din olan İslam'ı) bütün dinlere karşı üstün kılacaktır; müşrikler hoş görmese bile. (Saf Suresi, 8-9)

Altınçağ'da Görülmemiş Bir Bolluk Olacaktır

Altınçağ barış ve güvenliğin yanısıra, ürünlerde ve mallarda çok büyük bolluğun yaşandığı bir dönem olacaktır. Bu

dönemde ihtiyacı olana istediğinden kat kat daha fazlası verilecek, en ufak bir sıkıntı, yokluk, açlık yaşanmayacaktır.

Bu dönemde ürünlerde ve mallarda o zamana kadar görülmemiş bir bolluk olacağı, bu ürünlerin sayılıp, ölçülmeden her isteyene dağıtılacağı pek çok hadis-i şerifte de bildirilmektedir:

Benim ümmetim o devirde öyle bir refah bulacak ki, o güne dek onun mislini kesinlikle bulmamıştır. Yer yemişini (gıda ürünlerini) verecek ve insanlardan hiçbir şey saklamayacak (vermemezlik etmeyecek)tir. Mal da o gün çok birikmiş olacaktır.

***...Gökyüzü yağmurundan hiçbir şeyi esirgemeyecek ve cömertçe bol yağdıracak. Yeryüzü ve bitkilerinden hiçbirini eksik bırakmayacak ve muhakkak onları kemali ile bitirip ortaya çıkaracaktır. Hatta yaşayanlar (kendilerinde bulunan nimetleri görmeleri için) ölüle-
rin de hayatta olmalarını temenni edeceklerdir.***

Kuran ahlakının hakim olduğu dönemde toplumun her kesiminde gerçek anlamda adalet, huzur ve güven dolu bir ortam olacaktır. Yaşanan bu adalet dolu ortamdaki hadislerde şu şekilde bahsedilmektedir:

... Yeryüzü zulüm ve işkence ile dolduğu gibi onu doğruluk ve adaletle doldurur.

Adalet o kadar bol olacak ki, zorla alınan her mal sahibine geri verildiği gibi, bir insanın başkasına ait olup da, dışında kalmış birşey bile sahibine iade edilecektir... Yeryüzü emniyetle dolacak ve hatta birkaç kadın, yanlarında hiç erkek olmaksızın, rahatlıkla, hacca gidecektir.

Altınçağ İle Müjdelemek

Bu dönem Peygamber Efendimizin müjdelediği gibi cennetin küçük bir modeli ve müjdesidir, Allah'ın müminlere bir lütfudur. Bolluğuyla, bereketiyle, insanlara sağlayacağı her türlü konforuyla ve huzur dolu ortamıyla her Müslüma-

nın ulaşmak isteyeceği bir dönem, hayatını Allah yoluna adayan inançlı kullar için dünya hayatında çok üstün bir mükafattır. Bu güzel dönemle müjdelenmek de kuşkusuz tüm Müslümanlar için çok büyük bir şereftir.

Ancak bu şerefle birlikte bir sorumluluk da gelmektedir. Madem devir ahir zamandır, o zaman her Müslümanın ahir zamanın olağanüstü şartlarında fikren mücadele edebilecek olgunluk ve kararlılıkta olması gerekir.

Masum ve savunmasız insanlar ellerindeki kısıtlı imkanlarla gözü dönmüş katillerin kurşunlarına hedef olurken, mülteci kamplarında milyonlarca insan açlık ve sefalet içinde yaşarken, pek çok Müslüman türlü işkencelere ve kötü muamelelere maruz kalırken vicdanlı insanların bunları görmezlikten gelmesi mümkün değildir.

İnsanların "Ben ne yapabilirim ki?" diye düşünmesi de yanlıştır. Unutulmamalıdır ki, yeryüzündeki bozgunculüğün temeli dinsizliktir ve dinsizliğe karşı fikri mücadele yapmaya herkesin imkanı vardır. İnsanlara Allah'ın varlığını anlatmak, Allah korkusunu öğretmek, hesap gününde yaşanacakları hatırlatmak ve dünyada bulunuş amacımızı tebliğ etmek, bu acımasızlıkların son bulması için atılmış önemli adımlardır. Çünkü Kuran ahlakının emrettiği adalet, yardımlaşma, merhamet, sevgi, şefkat, fedakarlık, affedicilik gibi özellikler yeryüzüne hakim olursa, bunun sonucunda adaletli, barış dolu ve güvenli bir ortam doğal olarak oluşacaktır. Vicdanlı insanların birlik halinde yürütecekleri bir çabanın başarıya ulaşmaması mümkün değildir.

Dinsizliğin yıkıcı etkilerini ortadan kaldırmaya, bunun yerine dinin güzelliklerini tesis etmeye yönelik her çaba, aynı zamanda çağımızın Müslümanlarına yapılmış bir yardımdır. Barışı, uzlaşmayı, sevgiyi, şefkati temel alan bu mücadele, insanların vicdanlarını harekete geçirecek ve mazlum insanların zulüm görmelerini engelleyecektir. Böyle bir mü-

cadelenin varacağı sonucu ise Allah, Enbiya Suresi'nde bizlere şöyle müjde vermiştir:

Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)

Vurgulanması gereken bir diğer önemli nokta ise kitap boyunca yaşadıkları zorlukları anlattığımız ülkelerin büyük bir çoğunluğunun geçmişte Müslüman imparatorlukların bayrakları altında huzuru ve istikrarı tatmış olmalarıdır. Türkiye Cumhuriyeti'nin mirasçısı olduğu Osmanlı İmparatorluğu, asırlar boyunca tüm dünyaya nizam vermiş, Müslüman devletleri bayrağı altında toplamış bir cihan devleti olmuştur. Bugün de Osmanlı mirasının varisi olan Türkiye Cumhuriyeti, tüm dünya Müslümanları için çok büyük bir önem taşımaktadır. Dünyanın etnik ve dini çeşitliliği bakımından en geniş yelpazesine ve idaresi en güç bölgelerine nizam vermiş olan Müslüman Türk Milleti, bugün de tüm dünya Müslümanlarını aynı ulvi hedefin etrafında birleştirmeye, bu tarihi görevi üstlenmeye hazırdır.

Türk Milleti geçmişte olduğu gibi, bu kutlu dönemde de tüm dünya insanların özlemini çektiği barış ve güvenlik ortamını oluşturmada öncü rol oynayacak ve önümüzdeki dönem tüm Müslümanlar için çok aydınlık bir çağ olacaktır.

Beklenen bahar, Allah'ın izniyle, çok yakındır.

***Sen yücesin,
bize öğrettiğinden başka bizim
hiçbir bilgimiz yok.
Gerçekten Sen, herşeyi bilen,
hüküm ve hikmet sahibi olansın.
(Bakara Suresi, 32)***
